

MIDNATTSPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Mikael Sundberg berättar om sin väg till tro på Jesus.

”När jag började förstå vem Jesus verkligen är, föll allt på plats.”

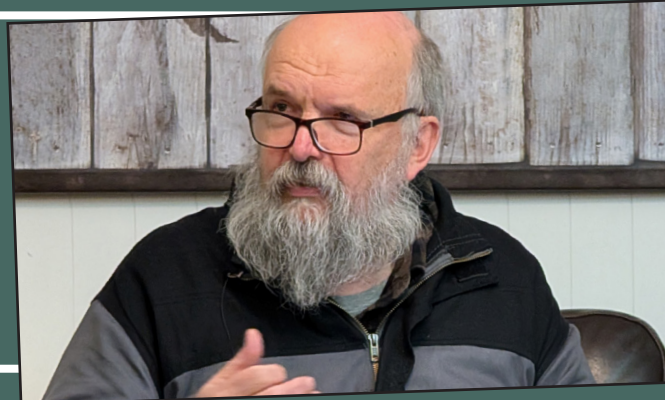

Rätten att stå utanför

Arne Imsen om statsbidrag och den fria församlingen

Intag nedersta platsen!

Bibelstudium om Jesu tillkommelse,
av Hans Lindelöw

Helt plötsligt slog blixten ner!

Rapport från Dominikanska republiken

Framtidsvision

– utan tro

Text: Berno Vidén

Kan artificiell intelligens bli ett verkligt hot – kan AI ta kontroll över mänskligheten? Det är sådana frågor som programmet försöker besvara.

Det är en påkostad produktion som skildrar hur vår planet tycks stå på gränsen till sammanbrott. Den visar också hur världens rika människor försöker förbereda sig på undergången – genom att bygga lyxbunkrar för att överleva. Tanken är att bli en "överlevare" när det värsta har passerat.

Att jag nämner de här programmen beror på att många människor brottas med just dessa frågor – frågor om framtiden, om hoppet, om mänsklighetens öde. Forskare och vetenskapsmän har gång på gång presenterat dystra framtidsvisioner. Klimatmål sätts upp, men gång efter annan passerar vi gränser som inte skulle överskridas. När vi passerar dem sägs det att vi nått "tippningspunkten" – den punkt där utvecklingen inte längre går att hejda.

Är vi där nu?

Då frågar jag: Hur ser framtidsvisionen ut i ett sådant läge? Vad ser man för mänskliga möjligheter? Hur ska vi rädda vår planet och vår existens?

Jag är troende. Jag tror på att Gud har ett syfte med oss människor. Gud skapade himmel och jord, och det tror jag på. Jag tror på skapelseberättelsen, på att människan är skapad till Guds avbild. Men för många människor saknas den tron.

Man har en framtidsvision utan tro. Och när tron på Gud, på ett högre syfte, inte finns – vad har vi då för hopp kvar? Då blir människan själv centrum för hoppet. Men samtidigt blir människan källan till sin egen oro. Framtiden upplevs som något osäkert, något hotfullt.

Om man lyssnar till forskarna låter det som om allt oundvikligen går mot förstörelse. Vilken människa orkar leva med en sådan verklighet? Vetenskap och medier målar ofta upp bilden av en värld på väg mot sin gräns – med klimatkris, stigande temperaturer, smältande isar, kollapsande ekosystem och extremväder.

Vill du ha en guide till jordens undergång? En märklig fråga kanske, men det är titeln på en programserie i tre delar i Sveriges Television. Där berättar programledaren personligt om sin oro – hur rädd han blir inför framtiden och de hot som finns mot jordens fortlevnad.

I serien lyfts både svenska och internationella forskare fram för att förklara hoten mot mänskligheten. Vad händer om ett kärnvapenkrig bryter ut? Hur påverkar klimatförändringarna? Hur stor är risken att de leder till en global kollaps?

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)

Tidningen ägs och ges ut av Maranataförsamlingen.

Ansvarig utgivare: Berno Vidén
Redaktionen: Berno Vidén,
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2025

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!

Omslagsfoto: Melody Sundberg

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A, 175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Jag var nyligen i Karibien, där vi gång på gång fick uppleva våldsamma orkaner som förstört hela bostadsområden och orsakat svåra översvämningar. Det här är verklighet. Vänner på Kuba berättar hur människor där står helt utlämnade efter orkanerna. Det finns ingen mat, ingen bostad, inget skydd – ingen lösning.

Sådana här berättelser finns det tusentals av runt om i världen. Kärnvapenhotet hänger dessutom kvar som ett mörkt moln över mänskligheten. En enda felbedömning skulle kunna utplåna allt. Människan har skapat dessa vapen – både som sköld och som hot – och de kan för-
inta nästan hela jorden.

Till detta kommer utvecklingen inom artificiell intelligens, AI, som väcker nya frågor om kontroll, etik och människans framtida roll. Lägg därtill de växande ekonomiska klyftorna och den sociala oron – allt detta bidrar till en känsla av att världen glider isär. Många känner att mänskligheten redan passerat punkten utan återvändo. Frågan är inte längre om något ska hända, utan *när*.

Men för den som inte tror på Gud, som inte tror på ett liv efter detta, blir hotet om världens undergång också ett hot mot allt som finns. Då finns ingen mening, ingen större plan, inget "efteråt". Ängesten växer, meningslösheten tilltar. Människan känner sig både maktlös och ansvarstygnd.

Jag vet att bilden jag målar upp låter mörk – men det är den verklighet många människor upplever. De ser hoten, de ser förstörelsen. Men jag vill visa på något annat.

Ett levande hopp!

Jag vill påminna om hoppet – en trygghet och en fast grund att stå på. Den grunden finner vi inte i världen, inte i politiken eller i mänskliga lösningar. De kan vara välmenande, men de håller inte.

Om du vill bygga ditt liv på en verklig grund måste du lära känna Gud; se vem han är och vilka löften han har gett människan. I Bibeln finns en syn på framtiden som ger hopp även i de mörkaste tider.

Bibeln blundar inte för världens oro. Tvärtom talar den öppet om krig, naturkatastrofer, moraliskt förfall och människors ångest inför framtiden. Jesus säger i Lukas 21 att människorna ska "ge upp andan av skräck" inför det som ska komma över världen. Men han stannar inte där.

Den sekulära berättelsen slutar vid under-

gången. Den bibliska berättelsen fortsätter – och den fokuserar inte på förintelse utan på hopp och upprättelse.

Bibeln beskriver inte jordens slut som ett meningslöst kaos, utan som en del av Guds plan för att upprätta allt som gått förlorat. Där mänskligheten ser slutet, ser Gud början på något nytt.

Jesus säger i Bibelns sista bok: "Se, jag gör allting nytt." Världen och dess begärelser ska förgå, men det Gud skapar har evighetsvärde.

Människan har till och med skapat något som symboliserar sin oro: *Domedagsklockan*. Den introducerades 1947 av forskare i Chicago och ska visa hur nära mänskligheten står en global katastrof – genom kärnvapenkrig eller klimatkollaps. När den skapades stod visarna på sju minuter till midnatt. I dag står de på 89 sekunder.

Men det finns en annan klocka – *Guds klocka*. Den följer inte människans rytm. Den tickar inte mot förintelse, utan mot fullbordan av Guds löften.

När Jesus i Lukas 21 talar om de svåra tiderna avslutar han inte med förtvivlan, utan med tröst:

"När detta börjar ske, räta på er och lyft era huvuden, ty er förlossning närmar sig."

Det är ett hopp som inte vilar på människor, utan på Gud. Det håller att leva på – och att dö på. Bibeln säger att hela skapelsen suckar och längtar efter befrielse:

"Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras. Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet. Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och vändas" (Rom 8:19-22).

Den suckan känner vi igen i dagens oro. Men den är inte slutgiltig. Gud har lovat en ny himmel och en ny jord, "där rättfärdighet bor".

Därför behöver den som tror inte gripas av panik inför framtiden. Vi kan leva i förväntan. Som sången säger: "Vi kan ha frid mitt i stormen."

Tänk när Jesus och lärjungarna var ute på Genesarets sjö. Stormen rasade, vågorna slog över båten, och till och med de erfarna fiskarna blev panikslagna. Jesus låg och

sov. De väckte honom: "Bryr du dig inte om att vi går under?"

Men Jesus reste sig, talade till stormen – och det blev stilla. Han är friden – Fridsfursten.

"Himmel och jord ska förgå," säger Jesus, "men mina ord ska aldrig förgå". Han är framtiden.

För den som tror på Jesus är framtiden inte en domedag – utan en förlossningsdag. Det som väntar är inte natt, utan morgon.

I den nya skapelsen ska Gud torka varje tår och upprätta allt som gått förlorat. Paulus skriver i samma kapitel:

"Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår" (Rom 8:18).

Skapelsen väntar och längtar efter befrielse. Och även vi, som har fått Anden som förstlingsfrukt, suckar och väntar på vår kropps förlossning. I hoppet är vi frälsta.

Det här handlar om kontrasten mellan den här tidens ondska och Guds rike. Bibelns framtidsbild rymmer både världens skakningar och motståndet mot tron. Jesus varnade sina lärjungar: "Ni ska bli hatade av alla för mitt namns skull."

Och genom hela historien har detta gått i uppfyllelse – från de första kristnas lidanden i Rom till nutidens förföljelser i exempelvis Nordkorea, Kina, Nigeria och flera latinamerikanska länder.

Förföljelsen är verklig – men den är också ett tecken. Ett tecken på Guds rikes verklighet, ett rike som växer där motståndet är som störst. Jesus sa:

"Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, ty dem tillhör himmelriket."

Bibeln lyfter både fram ondskan i världen och hoppet som aldrig dör. Jesus kommer snart. Vi ska få se honom som han är, och då bleknar allt lidande. Allt som burits för Jesu skull får sin mening.

Medan vi väntar ...

Dock är vi ännu inte där. Det är ännu en sträcka kvar. När det gäller vårt uppdrag i tiden präglas det av samma frid och försoning som Jesus ger. Allt vi gör för Jesus har evighetsvärde. Tjänsterna är många och omfattar oss alla på olika sätt. Dock är huvudsaken densamma, nämligen att genom bön och tjänande sprida hoppets budskap till denna sargade värld, till dess att han kommer: "Låt försona er med Gud!" ■

ALLT FÖLL PÅ PLATS!

Mikael Sundberg fann Jesus
mellan logik och längtan.

Intervju av Paulus Eliasson

Mikael Sundberg (41) är en fotograf och 3D-animator i Vintrosa utanför Örebro. I dagarna är han aktuell med sin nya bok "Finns Gud?", en bok om vetenskap, tro och sanning. Men vägen till tron på Gud var inte helt rak för Mikael, och han har en fantastisk historia att berätta. Inte minst har hans erfarenhet av att möta evangeliet som döv, en hel del att lära oss.

Vägen till Jesus

Mikael var länge en agnostiker. Han tänkte att Gud kanske fanns, men det var inte relevant för hans liv. De enda gångerna han bad till Gud, var det för att han, som uppvuxen i Gällivare, gärna ville att Luleå HF skulle vinna SM i ishockey. Som liten gick han till en söndagsskola, och

hans föräldrar spelade in en video där han talar med stor fascination om Jesus och vad han gjorde.

- Jag blev förvånad när jag såg videon, för jag har inget minne av detta. Kanske hade jag trots allt någon form av barnatro som bleknade när jag växte in i den vuxna skepticismen. Jag hade ett starkt intresse för hur världen fungerar, hur allt hänger ihop, och det gjorde att jag drogs mot vetenskapen. Men vetenskapen verkade motsäga Guds existens, och jag trodde att tro och vetenskap var oförenligt.

När Mikael var 21 år träffade han Melody, som skulle komma att bli hans fru. Hon var en varmt troende kristen, som hade en nära relation till Jesus. Mikael säger så här:

- Min frus erfarenheter av

relationen med Jesus överraskade mig. Det var en helt annan upplevelse av tro än vad jag var van vid. Det var en levande relation med Gud – en Gud som svarade på böner och som var med i alla livets situationer. Det gjorde mig intresserad, men jag hade fortfarande viss skepticism gentemot Jesus.

Under den här tiden funderade Mikael mycket på Gud och Jesus, men han sökte också efter något slags bevis, som kunde peka honom i rätt riktning. Och han fick det på det sätt som kanske ligger en fotograf närmast om hjärtat, med en bild:

- En tidig septembormorgon var jag och Melody ute och fotograferade i naturen. Plötsligt svepte en dimma fram, och ett kors växte fram ur dimman. På internet skrattar skeptiker ofta åt sådana här uppenbarelsen. De säger "visa en bild, om

det verkligen skedde!". Sällan kan folk göra det. Men jag har faktiskt en bild, jag stod ju med systemkameran i handen. Men bilden var inte det viktiga. Gud hade gett mig ett tecken. För mig blev det en bekräftelse: jag var på rätt väg.

Bilden som Mikael tog kan du se här i artikeln, och efter den här erfarenheten började han att studera och forska mer, och söka svar på djupet. Och svaren han fann förändrade honom:

- Innan jag blev troende kändes livet som ett pussel där den viktigaste biten saknades. Jag tänkte mycket status, och trodde att lyckan fanns i karriär, prestation och pengar. När jag började förstå vem Jesus verkligen är – vägen, sanningen och livet – föll allt på plats. Jesus är den ende som har dött för våra synders förlåtelse. - Jag brukade tycka att kar-

Foto: Melody Sundberg

”Jag tror att Gud vill att vi ska använda både hjärta och hjärna. För mig har det lett till en tro som står stadigt, även när tillvaron skakas.”

riär, pengar och prestation var meningen med livet. Jag tycker fortfarande att vissa delar av det är viktigt – men mest för överlevandets skull. Jag arbetar fortfarande med en del gamla tankesätt, men märker hur jag förändras för varje dag.

Samtidigt som Mikael studerade för att förstå sin nyfunna tro, så växte också hans intresse för apologetik, alltså försvar för den kristna tron.

- När jag började studera apologetik insåg jag att till skillnad från vad många tror, stödjer vetenskapen faktiskt Bibeln. Historisk bevisning visar att Jesu uppståndelse är en verklig händelse. Arkeologiska fynd bevisar bibliska platser och berättelser. Till och med vetenskapliga fynd inom områden som biologi och kosmologi, såsom upptäckten av ”språket” som kodar vårt DNA och att universum inte existerat för evigt utan hade en början, pekar mot att det finns en Gud som skapat allt.

Evangelium på teckenspråk

Mikael är, som jag sa i inledningen av artikeln, döv sedan födseln. Det betyder att även om han läser och skriver på bland annat svenska, så är teckenspråk hans modersmål. I Sverige finns 30 000 teckenspråkiga, och ca 13 000 har teckenspråk som modersmål. Det går att jämföra med att 23 000 personer i Sverige, Norge, Finland och Ryssland talar de olika samiska språkvarianterna.

Men även om Mikael har upplevt en del svårigheter med att kunna ta till sig, och dela, evangeliet – så ser han inte dövheten som ett hinder, utan som en annan väg att uppleva Gud.

- Mitt första minne från kyrkan är från barndomens skolavslutningar. Vi hade skolavslutning tillsammans med hörande elever och det var ingen som tolkade till teckenspråk. Vi döva barn bara satt där och fick inte vara delaktiga i det som sked-

de. Denna erfarenhet gjorde att jag tidigt förknippade kyrkan med något som var enformigt och tråkigt.

- Än idag är det väldigt få församlingar som tolkar till teckenspråk. Samtidigt är det förstäeligt. De som behöver tolkning till teckenspråk är utspridda över hela landet, vilket gör det enormt svårt att möta tolkbehovet. Men det är väldigt tråkigt, för många döva står helt utanför församlingarna.

- Teckenspråket är ett så mångfacetterat språk, det består både av tecken och kroppsspråk. När någon tolkar lovsånger eller bibliska berättelser, får man med en extra dimension genom teckenspråket. Texterna kommer verkligen till liv!

Många kristna reagerar kanske instinktivt när de möter någon som är döv, med tanken att detta är något som behöver förbön för att helas. Men Mikael har några vägledande ord för att förstå hur man kan

tänka i det sammanhanget:

- En gång, när en döv kollega besökte en församling, samlades man runt honom och började be för att han skulle bli helad. Ingen frågade honom om lov. Jag förstär att en del reagerar så här när de träffar en döv, för Jesus helade ju döva. Men det är viktigt att komma ihåg att Jesus aldrig tvingade sig på någon. När Jesus talade till den sjuke mannen vid dammen Betesda, frågade han: ”Vill du bli frisk?” Jesus tog inte för givet att mannen ville bli det. Det kan verka märkligt, men för Jesus var det inre helandet, helandet från synden, prioriterat. När han träffade den lame mannen som sänktes ned genom taket av sina vänner, sade han ”dina synder är förlätna”.

- Dövheten är en viktig del av min identitet. Med den kan jag nå andra döva med evangelium, på teckenspråk. Jag tror att Gud har en plan för våra liv.

Bibeln och andra resurser för döva

Hela Bibeln finns översatt till över 700 språk, och bibeldelar finns på hela 3 400 språk. Men Bibeln finns ännu inte översatt till svenskt teckenspråk. Och många kan ju klaga på sådant – men Mikael är en person som hellre tänder ett ljus. Han jobbar med många projekt; bland annat att översätta Bibeln till teckenspråk. Detta arbetet finns att se på websidan tspbibeln.se.

- Vi har påbörjat en bibelöversättning till teckenspråk och den första boken som färdigställts är Galaterbrevet. Det har varit komplicerat av flera anledningar. Vi översätter från bibelgrekiska som ju är ett skrivet språk, till ett visuellt språk.

- Men just det faktum att det är ett visuellt språk gör det komplicerat att göra justeringar i efterhand. Om något behöver ändras behöver vi göra om hela videoinspelningsen från början! För att sätta det i perspektiv kan jag berätta att bibelöversättningen till ASL, amerikanskt teckenspråk, tog ca 70 år att färdigställa.

- Tyvärr har vi inte fått fonder för att fortsätta översätta fler bibelböcker, man ansåg att det inte fanns tillräckligt behov. Det är ledsamt hur döva och hörselskadade ofta hamnar i skymundan.

Mikael samarbetar också med ett internationellt projekt som heter *3D Bible Sign Language*, där de skapar en 3D-Bibel på teckenspråk. Mikael berättar:

- Det är inte en ren översättning, utan berättelser från Bibeln som är 3D-illustrerade på ett sätt som gör dem levande både för barn och vuxna. Det visuella gör förståelsen starkare och hjälper människor att uppleva Bibelns budskap på ett nytt sätt.

- Projektet översätts till

Foto: Mikael Sundberg

- Plötsligt svepte en dimma fram, och ett kors växte fram ur dimman. På internet skrattar skeptiker ofta åt sådana här uppenbarelser. De säger "visa en bild, om det verkligen skedde!". Sällan kan folk göra det. Men jag har faktiskt en bild, jag stod ju med systemkameran i handen. Men bilden var inte det viktiga. Gud hade gett mig ett tecken. För mig blev det en bekräftelse: jag var på rätt väg.

över 13 olika språk, bland annat syriskt, serbiskt och persiskt teckenspråk. I flera av dessa länder är det väldigt farligt att leva som kristen, och vi har därför skapat en 3D-avatar. När personer som lever under förföljelse för sin tro är med i videon, byts de ut mot en 3D-avatar som tecknar. På så sätt blir de helt anonymiserade.

Detta projekt kan man se på 3dbiblesign.com, och det är ett fantastiskt initiativ. Mikael säger också att han önskar att det fanns fler resurser på teckenspråk.

- Först och främst behövs en fullständig bibelöversättning. Men också predikningar, studiegrupper, bönegrupper – och mer material med kristen apologetik. Det är viktigt att detta finns både fysiskt och online för de som inte har närheten till en församling

där man tolkar till teckenspråk.

Finns Gud?

I början av 2025 gav Mikael ut en bok på engelska, och den är nu översatt till svenska. Hela titeln är Finns Gud? Bevisen för Jesus existens: En bok om Jesus, vetenskap, tro och sanning, och den finns att beställa på Amazon.se. Mikael förklarar var tanken på att skriva den här boken kommer från:

- Jag har utgått från min egen resa från agnostiker till kristen och det som hjälpt mig på vägen. Jag vill visa sökare att det finns starka argument för den kristna tron. Många avfärdar Gud utan att veta vad de säger nej till. Jag vill göra apologetiska fakta lättillgänglig, men också reflektera över de stora frågorna som alla innerst inne funderar på: Varför finns vi?

Vad är meningen med livet? Varför finns ondska? Den kristna tron besvarar alla dessa frågor.

- Den andra anledningen är att jag vill skapa något som kan användas som en praktisk handbok för kristna som vill dela sin tro med andra. Det kan vara svårt att komma ihåg de olika argumenten, men den här boken gör det lätt att slå upp och hitta svaren i.

Boken, som jag själv har läst i den engelska utgåvan, är lättläst och effektiv. Den tar upp historiska, vetenskapliga och logiska perspektiv på tron på Jesus. Varje uppslag är en fråga och ett svar – kort och koncist. Och Mikael ger också sina egna tankar och reflektioner kring varje fråga. Utmärkt för den som är ny i tron, och den som har många frågor.

- Tron växer när den provas.

Om vi bara tror "för att vi tror" blir det lätt en tradition, inte en övertygelse. Men när man söker svar, läser, reflekterar och vågar möta tvivel – då blir tron levande. Jag tror att Gud vill att vi ska använda både hjärta och hjärna. För mig har det lett till en tro som står stadigt, även när tillvaron skakas.

- Jag vill också ge kristna bra verktyg att prata med andra om tron, så att fler kan förstå vem Jesus verkligen är. Många skeptiker tror att Bibeln är en sagobok, jag vill visa att det är precis tvärt om.

- En del kristna menar att apologetik är onödigt, att det räcker med vittnesbörd. Och det är sant i många fall. Men personligen ville jag också ha apologetiska fakta. Vi är alla olika och alla har behov av olika svar. Petrus skrev att vi alltid ska vara redo att försvara vår tro när den ifrågasätts: "Var alltid redo att försvara ert hopp inför var och en som kräver besked om det" (1 Petrusbrevet 3:15, SKB).

Mikael själv är mest berörd av frågan om Jesu uppståndelse, som är kärnan i den kristna budskapet:

- Om du är ateist eller agnostiker vill jag utmana dig att försöka motbevisa att Jesu uppståndelse är falsk. Det finns faktiskt ateister som har försökt att göra just det, men som efter sina efterforskningar har blivit kristna. Säger inte det något?

- Jag hoppas nå människor som söker mening. Inte bara troende, utan också de som tvivlar, ifrågasätter eller känner sig vilslna. Jag vet hur det känns att stå mitt emellan – mellan vetenskap och tro, mellan logik och längtan. Jag vill att människor ska förstå att Jesus inte är emot vetenskap – och vetenskapen är inte emot Jesus. De kompletterar varandra. ■

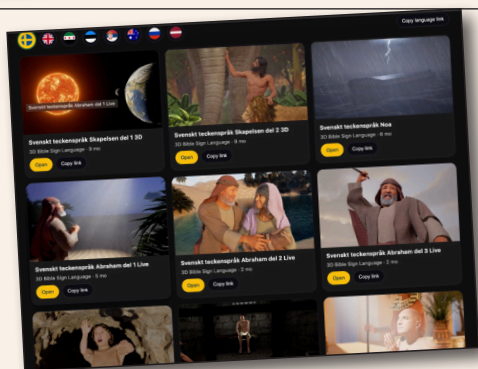
Vill du veta mer om det som står i artikeln?

Mikael Sundbergs bok "Finns Gud" kan köpas på amazon.se
Några av kapitelrubrikerna är:

- Vem skapade Gud?
- Kan man prata med Gud?
- Kommer Jesus tillbaka?
- Vad är Treenigheten?
- Historiska bevis för Jesus.
- Varför finns det olika kyrkor?
- Varför finns lidande?
- Är mirakel verkliga?

En utmärkt bok för den som är ny i tron, sökande, eller bara vill bli mer känd med bevisen för Guds existens och Bibelns trovärdighet.

Hemsidorna med Bibeln och bibelberättelser på teckenspråk finns att hitta på 3dbiblesign.com och tspbibeln.se. Om du känner någon som behöver få tag i resurser på teckenspråk, så är dessa helt utmärkta.

Jesus sa: “Jag har kommit f ha liv, och liv i

Bibelstudium av Zebastian Vidén

Citatet i rubriken ställs som en kontrast till något. Sammanhanget är att Jesus berättar liknelsen om den gode herden och om porten till fårahuset.

Ser vi ut över världen idag så är det lätt att drabbas av hopplöshet och sorg. Lidande och död gör sig ständigt påmint. Både i populärkultur och verkliga livet.

För några veckor sedan firades till exempel halloween med allt vad det innebär. Ett firande som visserligen kan ses som en kul grej, men som ändå träffsäkert återspeglar världens dans med döden och de onda makter som härskar över den.

Slår vi på nyheterna så möts vi av den fasansfulla verklighet som ligger bakom. Krig, hungersnöd, förföljelse, orättfärdighet. Ja, allsköns ondska i sina mest uppenbara former.

Jag har ingen exakt statistik på hur många krig som i just detta nu utkämpas i världen. Men jag kan konstatera att mängder av människor världen över lider till följd av dessa. Kriget i Ukraina är ett exempel, Gaza ett annat. Och visst, man kan peka finger eller försvara än den ena, än den andra. Men faktum kvarstår att mängder av människor blir lidande till följd av detta.

Gud, hur länge?

Bläddrar vi vidare i nyhetsströmmen kommer sedan rapporterna om hur mängder av människor dör till följd av hungersnöd och dess följdverkningar. Hungersnöden i sig kan vara ett resultat av krig eller till följd av annan orättfärdighet. Men återigen, oavsett orsak – människor lider och dör.

Nog finns det väl medel för att täcka världens behov av mat, egentligen? Men människans korrupta hjärta sätter stopp. Istället satsas fantasisummor på militär upprustning.

Lite i skymundan, men ändå en verklighet för många människor, är förföljelse av olika slag. Från olika länder i Afrika nås vi till exempel av rapporter om förföljelse mot kristna. Även Nordkorea med

flera länder är ju kända för sitt ogillande av kristendomen. Enligt *Open Doors* så innebär det i princip en dödsdom att bli påkommen som kristen i Nordkorea.

Det är såklart inte enbart kristna som förföljs till följd av sin tro, även andra religiösa, etniska och politiska grupper kan uppleva hemsk förföljelse.

När vi talar om ondska och död kan jag inte låta bli att nämna även om den dödsdom som mängder av oskyldiga människor möter. Enligt Världshälsoorganisationen dödas 73 miljoner ofödda barn varje år i vad jag skulle vilja kalla ett av vår civilisations absolut största brott. Under 80-talet kom det ut en dokumentär som fick den paradoxala, men ändå passande titeln *The Silent Scream* (Det tysta skriket).

Varför all denna ondska? Vad är det som ligger bakom?

Vissa skyller på Gud. Andra tycker att ondskan motbevisar Guds existens. Bibeln ger dock en hint i Romarbrevet 1:28-31:

”Och eftersom de inte satte värde på kunskapen om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag så att de gjorde sådant som inte får göras. De har blivit fyllda av all slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslystnad, svek och illvilja. De skvallrar och förtalar, de hatar Gud och brukar våld. De skrävar

ör att de ska överflöd.”

och skryter, de är påhittiga i det onda och olydiga mot sina föräldrar, vettlösa, trolösa, kärlekslösa och hjärtlösa.”

Lite tidigare i kapitlet läser vi också om hur Gud på olika sätt uppenbarats för mänskligheten; men som vi ser av citatet värdesatte man inte den kunskapen, och detta ledde till korruption.

Samma mönster kan vi se genom hela den bibliska historien. Går vi till exempel till Daniels bok kapitel 4 så läser vi där om kung Nebukadnessar som mycket väl

kände till Gud. Han hade ju mött Daniel som förklarat drömmen om bildstoden, och samtidigt förklarat att det endast är Gud som kunde tyda drömmen. Och som om inte det var nog hade han även bevittnat hur Hananja, Mishaël och Asarja fått gudomlig hjälp i den brinnande ugnen. Så kunskapen om Gud fanns där.

Men ändå står det om kungen att han inte gav Gud äran, och blev som ett djur. Han förföll verkligen bokstavligt i sin natur. Men som vi läser visade Gud nåd och upprättade honom i sin tid.

”Men när den tiden hade gått lyfte jag, Nebukadnessar, min blick till himlen och fick tillbaka mitt förstånd. Då lovade jag den Högste, jag prisade och ärade honom som lever i evighet. Hans välde är ett evigt välde, hans rike varar från släkte till släkte. Alla som bor på jorden

räknas för ingenting, han gör vad han vill med himlens här och med dem som bor på jorden. Ingen kan stå emot hans hand eller säga till honom: ”Vad är det du gör?”” (Dan 4:31-32)

Går vi ännu längre tillbaka i den bibliska historien, till berättelsen om Kain och Abel, så ser vi ännu en gång hur gudsfrändhet leder till ett korrupt sinne.

Både Kain och Abel offrade. Båda firade gudstjänst, men där slutar likheterna. Abel gjorde ett val, och det var att tjäna Gud på Guds villkor. I Hebreerbrevet 9 läser vi att utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse. Även om bibelns berättelse om den här tiden är väldigt knapphändig är jag övertygad om att detta var något både Abel och Kain kände till.

Kain gjorde också ett aktivt val när han valde bort blodet till förmån för markens gröda. Lite mindre groteskt och mer rumsrent kanske, men han valde en egen gudstjänst, och visade samtidigt att han inte hade ett rätt förhållande till Gud.

Då blev Kain mycket vred och hans blick blev mörk. Och strax därefter skedde det första brodersmordet.

Kains väg är sedan något som går igen genom hela historien. En brusten relation till Gud leder till ett korrupt hjärta och följden blir exakt vad vi läser om i Romarbrevet; all slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslystnad, svek och illvilja.

Men nu går vi tillbaka en bit i Romarbrevet 1 och läser vers 18:

Du och jag lever i samma värld som Jesus kom till och på många vis är nog döden och ondskan ännu mer påtaglig idag än den var för 2000 år sedan. Men den seger Herren vann då är lika verklig idag, och det blod han göt för oss på Golgata är nog för att vi ska kunna komma till Gud och få liv i överflöd.

”Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen.”

Vi lever här och ser allt ont runt omkring oss och undrar stilla; hur länge Herre? Eller kanske ropar vi samma ord i förtvivlan. Oavsett vår sinnesstämning inför allt vi ser så vet detta, att Gud är vred. Guds vrede uppenbaras från himlen.

För att ytterligare förstärka kan vi citera Psalm 45:8: ”Du älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet.”

Gud är inte passiv på sin tron uppe i himlen. Det kanske känns så ibland då vi ser hur ondskan i princip ges fritt spelrum och ingen sätter stopp (läs gärna Psalm 73). Tvärtom så förstår vi då vi läser i Bibeln att Gud har bestämt en dag då han ska döma världen.

”Han har nämligen bestämt en dag då han ska döma världen med rättfärdighet genom en man som han har utsett, och han har erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda.” (Apg 17:31)

Nåd

Vi vill gärna att Gud ska gripa in nu, och direkt. Vi ser ondskan nu och vill såklart att den ska stoppas. Och det är absolut inget fel att känna så. Men varför dröjer då Gud? Vad väntar han på?

Lilla Bibeln med efterföljande versar är nog de (med rätta) mest kända verserna i Bibeln, och talar om Guds natur på ett underbart sätt:

”Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv. Gud har inte sänt sin Son till världen för att döma världen, utan för att världen ska bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd. Men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn.” (Joh 3:16-18)

Det här budskapet är vad det handlar om. Människor måste få höra att det finns en väg ut ur denna dödsdömda värld. Från död till liv.

Som kristna längtar vi såklart innerligt efter den dag då vi ska få möta Jesus på skyn; Maranataropet ljuder från hjärtats djup – Kom Herre Jesus!

Församlingens hopp är att förenas med Jesus brudgummen, och hela skapelsens hopp ligger i detta att Guds barn ska uppenbaras. Tänk att vi snart ska få möta vår första kärlek. Tänk att få förenas för att sedan för alltid få vara med Herren. Vilken dag det ska bli.

Men ”vår första kärlek”, smaka på de orden. Det är en kärlek vi ska äga redan här och nu. Tänk att han redan här och nu vill vara vårt allt. Vara det som fyller vårt sinne. Våra tankar. Vår vardag. Vårt liv.

Tänk om vi här och nu kunde låta hans vilja och högsta önskan bli vår vilja och högsta önskan. Då tror jag att väntan kan bli något mer än bara en väntan.

Då Jesus lämnade lärjungarna och for upp till Fadern sa han inte att vårt uppdrag

skulle vara att ”vänta på att jag ska komma tillbaka”. Missförstå mig inte, för självklart så väntar vi, det är församlingens hopp. Men församlingens uppdrag är att ”gå ut i hela världen”.

”Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska få tid att omvända sig. Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då ska himlarna försvinna med våldsamhet och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och dess verk inte mer finnas till.” (2 Petr 3:9-10)

Jesus kom till en värld präglad av död och ondska. Något av det första som skedde då världens makter fick veta om hans ankomst var Herodes barnamord. Under hela Jesu jordiska vandring var sedan makterna i rörelse och ute efter honom. Till slut trodde man att man övervunnit honom då han ropade ”Det är fullbordat”. Men man hade inte räknat med att döden inte kunde behålla honom. Dödens makt bröts i ett nu då den mötte honom som är Livet.

Du och jag lever i samma värld som Jesus kom till och på många vis är nog döden och ondskan ännu mer påtaglig idag än den var för 2000 år sedan. Men den seger Herren vann då är lika verklig idag, och det blod han göt för oss på Golgata är nog för att vi ska kunna komma till Gud och få liv i överflöd. ■

Daglig undervisning i podcast och radio!

Varje dag kl 8⁰⁰ över Stockholm närradio, 88 MHz

Måndag: Berno Vidén
Tisdag: Paulus Eliasson
Onsdag: Gertrud Johansson
Torsdag: Hans Lindelöw
Fredag: Tage Johansson
Lördag: Yngve Stenfelt
Söndag: Predikoarkivet

Alla program läggs ut som podcast, och kan hittas här:

- Alla podcast-appar (Spotify, Apple podcast m.fl.)
- Hemsidan maranata.se
- YouTube (Maranata-församlingens kanal)

Lyssna och sprid!

Kasta din mantel – få en himmelsk vision

Appell av
Asta Olausson

Som nyfrälst läste jag ett bibelord jag upplevde som ett villkor för att bli bevarad: "Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham." Det var så stort att få leva i denna levande uppenbarelse om himmelen, om vårt mål och om vår gemenskap med Herren Jesus Kristus.

I Markus 10:46-52 läser vi:

"De kom till Jeriko. Och när Jesus lämnade staden tillsammans med sina lärjungar och en stor folkskara, satt en blind tiggare vid vägen, Bartimeus, Timeus son. Då han fick höra att det var Jesus från Nasaret som kom, började han ropa: 'Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!' Många sade till honom strängt att han skulle tiga. Men han ropade ännu högre: 'Davids son, förbarma dig över mig!' Jesus stannade och sade: 'Kalla hit honom!' Man gjorde det och sade till den blinde: 'Var vid gott mod. Stig upp! Han kallar på dig.' Mannen kastade då av sig manteln, sprang upp och kom fram till Jesus, och Jesus frågade honom: 'Vad vill du att jag skall göra för dig?' Den blinde sade: 'Rabbuni, gör så att jag kan se igen!' Jesus sade: 'Gå, din tro har frälst dig.' Och genast fick han sin syn och följde Jesus på vägen."

Tiggaren som satt utanför Jeriko var ingen anonym varelse, vilken som helst, utan han nämns vid namn. Det är just Bartimeus, Timeus son. Han ber till Jesus: "Ge mig min syn igen." Han hade redan haft sin syn, han hade träffat Jesus, och visste vem han var. Och då han nu fick höra att Jesus var på väg, upplevde han att han

längtrade efter att återigen få tag på det som hade gått förlorat under tiden han levt i Jeriko, att återigen få sin syn; att få tag på synen, uppenbarelsen av Jesus, av hemmet där ovan.

Vi som lever idag bombarderas med intryck. Vi sitter och surfar på internet, kanske natten igenom. Vi surfar på andliga sidor med till synes goda budskap, och det är så mycket information som fyller våra sinnen; det blir så många moment.

Vår blick sänks och blir horisontell istället för vertikal. Tiggaren hade levt i Jeriko där allt det som själen hungrar efter tycktes finnas, sådant han hade mättat sitt liv med. Men det visade sig vara bara luft; det försvann. Mannen upptäckte att han hade förlorat sin syn, den levande blicken på Jesus. Han visste att nu då Jesus kom förbi så var det hans tillfälle, och han ropade: Jesus, förbarma dig över mig!

Folket ville hindra honom, men det hjälpte inte. Han var så angelägen om att få tag på det som han en gång hade haft. Jesus visste vem han var. Det var Bartimeus, Timeus son.

Bartimeus kastade av sig sin mantel och kom fram till Jesus. Det betyder att det kostade ett pris; manteln, beviset på den karriär han hade haft i Jeriko, då han levde i sina horisontella sammanhang. Det var där han hade skaffat sig en massa bevis på sin kunskap och vad han var värd. Allt detta kastade han nu av sig. Genom att kasta sin mantel betalade han det pris som handlade om honom själv; allt för att oförbehållsamt överlämna sig åt Jesus.

Då frågar Jesus: Vad vill du att jag ska göra dig? Bartimeus måste komma till Jesus, han måste bekänna för Jesus vad han hade för behov, att han på nytt ville kunna se, få tillbaka visionen, få sina andliga ögon öppnade.

Ögonsalva kostar ett pris. Den måste köpas. Mannen kastade sin mantel. I Uppenbarelseboken uppmanas vi: Gå och köp ögonsalva, betala det pris det kostar; allt sådant vi sätter värde på här i tiden men som inte har något med himmelen att göra. Då får vi vår syn igen, den som vi hade då vi var nyfrälsta, innan allt kom som började skymma blicken. Det kan vara sådant som vi värderar högt och som vi tror att människor uppskattar och värdesätter.

Det gäller att ha till ögonmärke de ting som inte synas, att vara utrustad med trons ögon. Men tron är inte var mans. Vi har fått en dyrbar tro som vi måste vara rädda om, och bli bevarade i. Vi har ett evigt hopp och vi äger en boning därhemma i härligheten. Ett sådant hopp för evigheten innebär ett meningsfullt och innehållsrikt liv. ■

Det oväntade lamm Den oväntade skar

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken, del 4 Text: Paulus Eliasson

Då Jesus kom, var det ytterst få som förstod att han var uppfyllelsen av Guds löften. Trots att skriftlärda och präster använde hela sina liv åt att forska i Skrifterna, missade de att identifiera Messias när han gick förbi framför näsan på dem.

Riskerar vi att göra samma sak? Eller kan vi se hur mycket högre Guds tankar är än våra? Det är undertexten i Uppenbarelseboken 5 till 7. Idag ska vi läsa om Lejonet, Lammet, de 144 000 och skaran som ingen kan räkna. Och vi ska försöka göra det med nya ögon.

Johannes tårar

Vi befinner oss några kapitel in i Uppenbarelseboken. Johannes har en himmelsk vision, och ser att Gud sitter på sin tron, med en förseglad bokrulle i sin hand. Då sker något väldigt märkligt:

“Och jag såg en väldig ängel som ropade med stark röst: 'Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?' Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den. Och jag grät bittert över att det inte fanns någon som var värdig att öppna bokrullen eller se in i den” (Upp 5:2–4).

Vad är det som får Johannes att gråta så bittert? Är han bara obotligt nyfiken? Vet han vad som står i bokrullen? Vad är det här för bokrulle? Utan att föregripa händelserna, så kan jag berätta att de flesta bibelforskare ser den som ett ägandebevis eller en symbol för Guds frälsnings- och domsplan. I vilket fall uttrycker den Guds rätt till skapelsen. Innehavaren har rätt att döma – och att frälsa.

Så frågan som indirekt ställs i texten är: "Vem är jordens härskare? Vem är mänsklighetens herre?" Och då förstår man bättre Johannes sorg, när han först får veta att ingen är värdig. Ingen kan rädda mänskligheten och jorden från deras hopplösa situation. Ingen kan bryta förtryckarnas ok. Ingen kan lösa från synd och sorg. Det finns all anledning att gråta.

Lejonet av Juda stam

Johannes har knappt börjat gråta, när någon knackar honom på axeln. Det är en av de 24 himmelska äldste, som tröstar med följande ord:

“Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill” (Upp 5:5).

Det är fantastiska nyheter! Och Johannes, som den jude han är, förstår omedelbart

vad detta handlar om. För varje israelit vet att Gud gav ett löfte genom patriarken Jakob – och det löftet gällde en härskare som skulle komma genom hans son Juda:

“Juda, dig ska dina bröder prisa. Din hand ska gripa dina fienders nacke, din fars söner ska buga sig för dig. Ett ungt lejon är Juda. Du reser dig från rivet byte, min son. Han böjer sig, han lägger sig som ett lejon, som en lejonhona – vem vågar väcka honom? Spiran ska inte vika från Juda, inte härskarstaven från hans fötter, förrän han som den tillhör kommer och folken lyder honom” (1 Mos 49:8–10).

Detta är "urprofetian" om lejonet av Juda stam. Det ska träda fram en härskare som ska få folken att böja sig under Israels lejon. Och mycket riktigt så var det just från Juda stam som kungarna kom: David. Salomo. Rehabeam. Asa. Och så vidare, fram till dess att Juda förlorade kungadömet, och den siste kungen fördes bort till fångenskap i Babylon.

Davids ätt förlorade makten. Men inte om man ska tro profeterna. För de talade om en son av David som skulle födas. Ett rotskott ur förtorkad jord:

“Men ett skott ska skjuta upp ur Ishais (Davids far) avhuggna stam, en telning

Illustration: ChatGPT

från hans rötter ska bära frukt" (Jes 11:1).

Så bland judarna fanns det en förväntning om en kommande Messias, en av Davids ättlingar – som skulle komma som ett lejon. Ett starkt, bröländ, segerrikt lejon. Det var detta man spanade efter, eftersom det var detta profeterna hade lovat.

Lammet som är slaktat

Med det i åtanke är det inte så konstigt att många missade att identifiera snickarens son från Nasaret i Galiléen. Han såg inte ut som något bröländ lejon. Och det är detta som är poängen, som jag tror att Johannes försöker få fram i Uppenbarelseboken 5. För när Johannes har fått höra om Lejonet av Juda stam – så vänder han sig om i förväntan om att få se klorna, manen, tänderna och de starka benen. Men vad händer?

"Och jag såg: i mitten mellan tronen och de fyra varelserna och de äldste stod ett Lamm, som såg ut att ha blivit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, som är Guds sju andar utsända över hela jorden" (Upp 5:6).

Det är, till synes, en oändlig skillnad mellan det Johannes får höra, och det han så får se. Han hörde om Lejonet. Men han fick se ett Lamm. Och Johannes poäng

är: *Detta är evangelium!* Vi trodde att vi skulle få se en kung med vapen och härar. Vi väntade oss guld och ädelstenar. Men vi fick en törnekrönt snickare. Det är Guds sätt att vända upp och ner på våra förväntningar.

Inte bara har vi fått ett lamm – men vi har fått ett lamm som ser ut som att det är slaktat. Ett bloddränkt lamm. Är det vår frälsare? Är det världens hopp? Ja, i Guds oändliga visdom så är det just så. Som aposteln Paulus säger:

"När världen inte genom sin visdom lärde känna Gud i hans vishet, beslöt Gud att genom den dårskap vi förkunnar frälsa dem som tror" (1 Kor 1:21).

Som vi såg i förra artikeln (MR 3, 2025), så får denna syn av Lammet hela himmelen att falla in i en tillbedjande sång:

"... Lammet som blev slaktat är värdigt att ta emot makten, rikedom, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!" (Upp 5:12)

Gud gör inte saker och ting så som vi har tänkt oss det. Konungen kom – men han kom ödmjuk, ridande på en åsna. Han kom – men inte för att slakta, utan för att slaktas. Inte för att betjänas, utan för att tjäna – och ge sitt liv till lösen för många. Det är Guds visdom.

Sigillet på Guds tjänare

Om vi nu går till kapitel 6, så bryts de sju inseglen på bokrullen. För varje insegel så går vi djupare in i det apokalyptiska bildspråket. En vit, en röd, en svart och en gul häst träder fram på arenan. De bär med sig krig, svält och död. Och så ställs två frågor. Först är det historiens martyrer, de som har dött för Guds ords skull, som frågar:

"De ropade med stark röst: 'Herre, du som är helig och sann! Hur länge ska det dröja innan du dömer jordens invånare och straffar dem för vårt blod?'" (Upp 6:10)

"Hur länge?" är en ofta förekommande profetisk fråga under tider av nöd och dom. Man längtar efter ett slut. Den andra frågan kommer från jordens inbyggare, och frågan är lika viktig:

"[Guds och Lammets] vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?" (Upp 6:17)

"Hur länge?" och "Vem kan bestå?" Med de två frågorna i tankarna, så tar vi ett kliv fram till Uppenbarelseboken 7. Vi ska se om mönstret från kapitel 5, med vad man hör och vad man ser, kan hjälpa oss att tolka en annan enigmatisk berättelse. Så här står det:

Foto: Kar Smith/Pixabay

Gud gör inte saker och ting så som vi har tänkt oss det. Konungen kom – men han kom ödmjuk, ridande på en åsna. Han kom – men inte för att slakta, utan för att slaktas.

“Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar så att ingen vind skulle blåsa över jorden eller havet eller något träd. Och jag såg en annan ängel som kom upp från öster med den levande Gudens sigill. Han ropade med stark röst till de fyra änglarna som hade fått makt att skada jorden och havet: 'Skada inte jorden eller havet eller träden förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänares pannor!’” (Upp 7:1-3)

I synen är det fyra änglar som står redo att utföra Guds straffdomar över jorden – men de får besked om att hålla sig lugna, tills Guds tjänare har fått ett sigill på sina pannor. Vad är detta för något? Innan jag delar med mig av min förståelse, så ska jag säga att det finns många olika tolkningar av denna text – så om du är oenig, så är du i gott sällskap. Samtidigt så är det här inte en teori som jag har kommit på själv. När det gäller bibelstudier, så är det som regel ett dåligt tecken om man kommer på något nytt som 2000 år av bibelläsare inte har tänkt på.

Det första man bör göra när man läser en svårförståelig text i Uppenbarelseboken, är att fråga sig om den bygger på något i Gamla testamentet. Och det gör den. I Hesekiel 9 finns en annan profetisk vision, då Gud säger att han ska döma Jerusalem för deras vedervärdiga synder.

Men innan han gör det, så går en himmelsk person genom Jerusalem, och får följande besked:

“Herren sade till honom: 'Gå igenom Jerusalems stad och sätt ett kors i pannan på dem som suckar och jämrar sig över alla de vidrigheter som görs därinne’” (Hes 9:4).

Innan domen kommer, så ska de sörjande få ett bevarande märke. Detta påminner också om då dödsängeln gick genom Egypten, men alla som satt innanför dörrar märkta med Lammets blod blev bevarade.

De 144 000

I Gamla testamentet finns det många löften om att Gud ska rädda en rest. De flesta går under, men en liten grupp ska stå kvar, och från den gruppen ska Gud skapa ett nytt folk. Några exempel:

“Hade inte Herren Sebaot lämnat kvar en liten rest åt oss, då hade vi blivit som Sodom, vi hade liknat Gomorra” (Jes 1:9).

“För även om ditt folk, Israel, vore som havets sand, så ska bara en rest av det vända om. Förödelse är beslutad, en rättfärdig störtflod” (Jes 10:22).

“Men Gud sände mig hit före er, för att

låta er bli kvar på jorden och hålla er vid liv, till räddning för många” (1 Mos 45:7).

Så då är det inte överraskande att Uppenbarelseboken talar om en rest av Israel som ska bli frälst. Det står:

“Och jag hörde antalet av dem som hade fått sigillet, etthundrafyrtiofyra tusen från Israels alla stammar: av Juda stam tolv tusen som fått sigillet, av Rubens stam tolv tusen, av Gads stam tolv tusen, av Ashers stam tolv tusen, av Naftalis stam tolv tusen, av Manasses stam tolv tusen, av Simeons stam tolv tusen, av Levis stam tolv tusen, av Isaskars stam tolv tusen, av Sebulons stam tolv tusen, av Josefs stam tolv tusen och av Benjamins stam tolv tusen som fått sigillet” (Upp 7:4-8).

Detta är de välkända 144 000, som det har spillts mycket bläck om. Är det bokstavligt 144 000? Är det verkligen Israel, eller är det en bild på församlingen? Kanske Jehovas vittnen har rätt?

Jag tror att en del av lösningen är att lägga märke till början av vers 4: “Och jag hörde ...” För i Gamla testamentet och i judisk tanke, så var detta med den frälsta resten en del av förståelsen av Guds frälsning. När Messias, Lejonet, kom skulle han kasta ut alla ockuperande makter, upprätta Guds rike på jorden igen – och

en rest av Israel skulle bli frälst, och stå med honom på Sions berg. Detta hade man hört – många gånger.

Den stora skaran

Och därför är det än en gång så oväntat och överraskande, när Messias faktiskt kommer, att hans plan är så mycket större än som så. Det är sant att löftena till Israel står kvar. Det är sant att Gud är trofast mot sitt förbund med sitt folk. Men. Är det inte också intressant att det Johannes får se, är något ganska annorlunda. Inte 12 000 från var och en stam i Israel (förutom Dan), men något mycket större:

“Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmblad i sina händer, och de ropade med stark röst: 'Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet!’” (Upp 7:9-10)

Guds plan, så som Johannes fick se den i sin uppfyllelse – är inte bara en rest. Det är en oräknelig skara. Det är inte längre bara israeliter. Det är folk av alla stammar, länder och språk. Löftet var om Lejonet som skulle rädda en rest. Uppfyllelsen var Lammet som frälste alla. *Det är evangelium!*

Nu vet jag att många kristna, både de så kallade ”pre-trib” och ”post-trib”, så väl som ”pre-wrath” och ”mid-trib” har problem med den här tolkningen. Det står ju att skaran kommer ut ur ”den stora nöden” (Upp 7:14). Det måste väl betyda att detta bara är de som blir frälsta efter uppräckelsen och innan slutet på vedermodan? Och vad med Uppenbarelseboken 14, där det står att de 144 000 är män som är jungfrur som aldrig har ljutit? (Upp 14:1-5)

Jesu Kristi evangelium

Jag ska inte ta mig tid att gå in på precis vilka tolkningar som är de mest troliga för att förstå dessa verser – men jag vill i all korthet säga så här: Ibland förlorar vi det stora perspektivet, när vi läser oss till en vers, utan att beakta hela kontexten.

När vi frågar oss: ”Vad menade författaren med denna vers?” så söker man först svaret i textens omedelbara omgivning. Vad säger versen innan och efter? Kapitlet innan och efter? Finns det en harmoni i hela texten?

Den andra frågan man ställer sig är: ”Hur harmoniserar detta med resten av Skriften?” Apostlarna hämtar ofta både

citater och tankar från de hebreiska Skrifterna, så man måste känna dem för att förstå det de skriver.

Det är med detta i åtanke som jag har försökt dela min (och många andras) tolkning av Uppenbarelseboken 5-7. Jag utesluter inte en bokstavlig uppfyllelse av en framtid där en ängel far över jorden för att sätta sigill på 144 000 israeliter som är jungfrur och aldrig ljuter. Jag utesluter inte möjligheten för att det efter uppräckelsen kommer en vedermoda, där en stor skara ska bli frälsta.

Men när man läser Uppenbarelseboken i sitt sammanhang, så tycker jag att det stämmer mycket bättre – både i den interna historien och som en del av evangeliet – att se kontrasten mellan Lejonet och Lammet som en frälsningshistorisk vision.

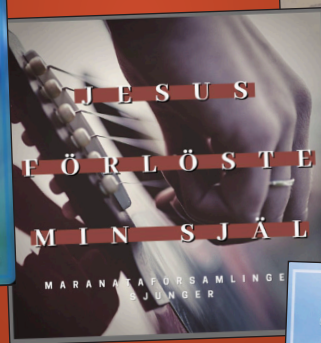
Och att se den relativt lilla skaran av israeliter som en kontrast till den oräkneliga skaran som hyllar Lammet för frälsning, följer samma mönster. Det är detta som är Jesu Kristi evangelium.

Om inte annat, så kan denna artikel vara ett instrument till att få oss att ställa nya frågor om våra invanda föreställningar. Vad har du hört för något, som har skapat din föreställningsvärld om hur Gud till slut ska frälsa dem som tror? Och hur tror du att det står i kontrast till vad du kommer att få se? Kom ihåg: Gud övergår alltid alla våra förväntningar.

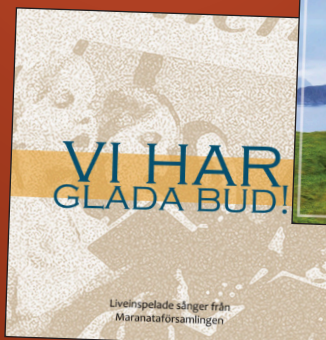
“Men som Skriften säger: Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom” (1 Kor 2:9). ■

MARANATASÅNG PÅ SPOTIFY OCH YOUTUBE!

På Spotify och Youtube finns många album med musik av Maranata-församlingen och Arne Imsen, från 70- till 00-talet. Sök gärna också på Hans Lindelöw och Linda Boman, för fler album utgivna av Maranata.

Scanna QR-koden
för att komma till
Maranata på Spotify.

BRUDGUMMM

Bibelstudium av
Hans Lindelöw

– intag de

Det är till Lukas evangelium, det fjortonde kapitlet, mina tankar har gått denna gång. Ett märkligt kapitel, fullt av andlig och profetisk undervisning — och så typiskt för Lukas evangelium.

Tre gånger berättar Lukas om hur Jesus blir inbjuden till måltid hos en farisé (Luk 7:36, 11:37, 14:1). Det är unikt för Lukas; i de andra evangelierna sker mötena med fariséerna oftast ute på öppna platser, ofta under konflikt och diskussion.

Varför just Lukas? Kanske beror det på hans närhet till Paulus, som själv hade varit farisé innan han blev en Jesu apostel. Kanske har Lukas, genom Paulus, fått en särskild inblick i detta möte mellan lagens folk och nådens Herre.

Men när Jesus blir bjuden till måltid

hos en farisé, lägger han inte sordin på sin kritik. Inte alls. Han är gäst, men fortfarande sanningen trogen. Han väjer inte för att tala klart, även vid bordet.

”När han på en sabbat hade kommit in till en av de förnämsta fariséerna för att intaga en måltid, hände sig medan man där vaktade på honom, att en vattusiktig man kom dit och stod framför honom. Då tog Jesus till orda och sade till de lagkloke och fariséerna: 'Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten, eller är det icke lovligt?' Men de tego. Då tog han mannen vid handen och gjorde honom frisk och lät honom gå” (Luk 14:1-4).

Stämningen var laddad. Alla vaktade på honom. Sedan säger han:

”Om någon av eder har en åsna eller en ox som faller i en brunn, går han icke då strax och drager upp den, jämväl på sabbatsdagen? Och de förmäddes icke svara något härpå” (Luk 14:5-6).

Sedan märkte Jesus hur gästerna valde ut de främsta platserna vid bordet. Han såg hur människans vilja att framstå, att upphöja sig, tränger fram även i det andliga livet. Då berättade han en liknelse:

”När du av någon har blivit bjuden till bröllop, så tag icke den främsta platsen vid bordet. Ty kanhända finnes bland gästerna någon som är mer ansedd än du, och då kommer till äventyrs den som har bjudit både dig och honom och säger till dig: 'Giv plats åt denne'; och så måste du med skam intaga den nedersta platsen. Nej, när du har blivit bjuden, så gå och tag den nedersta platsen vid bordet. Ty det kan då hända att den som har bjudit dig säger till dig, när han kommer: 'Min vän, stig högre upp.' Då vederfares dig heder inför alla de andra bordsgästerna. Ty var och en

I Guds rike går vägen nedåt, innan den går uppåt. Den som ödmjukar sig, han ska bli upphöjd.

EN KOMMER n nedersta platsen!

som upphöjer sig, han skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bli upphöjd" (Luk 14:8–11).

"Se Brudgummen nalkas". Att inta den nedersta platsen – det är ingen risk. Det är förutsättningen för att bli upphöjd. I Guds rike går vägen nedåt, innan den går uppåt. Den som ödmjukar sig, han ska bli upphöjd.

Jesus fortsätter sin undervisning och vänder sig till värden:

"När du gör ett gästabud, på middagen eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina bröder eller dina fränder, ej heller rika grannar, så att de bjuda dig igen och du därigenom får vedergällning. Nej, när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Salig är du då; ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse" (Luk 14:12–14).

Här ser vi Jesu tänkesätt och sätt att bedöma. I sin undervisning kallar han oss bort från självhävdelse och egenintresse. Vad gäller det att ha för saker i sikte? Vi borde reagera som en av bordsgästerna när han utbrister: "Salig är den som får bli bordsgäst i Guds rike!" (Luk 14:15) Det var tydligen någon som förstod vad Jesus talade om.

Profetisk spegelbild – från Hesekiel till Uppenbarelsboken

Så kommer Jesus till en liknelse om det stora gästabudet. Men innan jag läser den, vill jag läsa två andra bibelställen – vitt skilda från varandra.

Det ena är hämtat ur Gamla testamentet, det andra ur Nya testamentet. Det

första från Hesekiels profetia om Gogs härnadståg, och det andra ur Uppenbarelsbokens nittonde kapitel, där Herrens tillkommelse beskrivs – hur han kommer med stor makt och härlighet.

Vi börjar i Uppenbarelsboken, kapitel 19. Där presenteras ryttaren på den vita hästen och hans härskara. Det är ett mäktigt och skrämmande skildrat ögonblick. Vi läser från den sjuttonde versen:

"Jag såg en ängel stå i solen, och han ropade med hög röst och sade till alla fåglar som flögo fram uppe i himlarymden: Kommen hit, församlen eder till Guds stora gästabud."

Tidigare läste vi om en man som gjorde ett gästabud. Här läser vi: Gud gjorde ett gästabud – Gud själv, den levande Guden.

"Kommen hit, församlen eder till Guds stora gästabud, för att äta kött av konungar och krigsöverstar och hjältar, kött av hästar och deras ryttare, kött av alla – både fria och trälarna, både små och stora."

Vad är detta? Guds stora gästabud – där fåglarna samlas. Men vilka är dessa konungar och krigsöverstar, dessa hjältar? På vilket sätt har de blivit något? Och vilket öde drabbar dem?

För att förstå detta ska vi gå till Hesekiels bok, kapitel 39. Kapitlen 38 och 39 handlar om Gogs härnadståg – ett stort härnadståg, en väldig här som skall dra mot Israels land.

När ska detta ske?

Jesaja talar om en stor här som drog mot Juda och Jerusalem – den assyriska hären. I Jesajas bok, kapitel 36 och 37, kan vi läsa om detta. Men den hären kom inte längre; den måste vika.

Jeremia talar sedan om den babyloniska hären. Kung Nebukadnessar kommer och intar Jerusalem. Den hären lyckas med det som den assyriska inte kunde. De kommer i tre stora anfallsvågor, var och en värre än den förra. De river ner hela Jerusalem och templet, tar allt guld, silver och koppar, och för bort både de förnämsta och många ur folket som fångar.

Det var Jesaja och Jeremia. Men Hesekiel talar om ett härnadståg som ännu inte har ägt rum. Han talar om en härförare och en här som ännu inte har framträtt i historien, även om vi i vår tid kan se konturerna av det.

Vi ser hur de folk som nämns i Hesekiels profetia börjar göra sig gällande – kanske inte i den fulla skalan ännu, men ändå på ett sätt som är tydligt och oroande.

I kapitel 39, vers 17, står det:

"Du människobarn, så säger Herren, Herren: Säg till alla slags fåglar och till alla markens djur: Församlen eder och kommen hit. Samlen eder tillhopa från alla håll till mitt slaktoffer."

Detta påminner mycket om det vi nyss läste i Uppenbarelsboken. Där talas det om Guds stora gästabud – här kallas det Guds slaktoffer.

"Församlen eder till mitt slaktoffer, till ett stort slaktoffer som jag vill anställa åt eder på Israels berg, så att I skolen få äta kött och dricka blod. I skolen äta kött av hjältar och dricka blod av jordens hövdingar, av vädurar, lamm, bockar och tjurar, allasammans gödda i Basan. I skolen äta eder mätta av fett och dricka eder druckna av blod från det slaktoffer som jag anställer åt eder. Vid mitt bord skolen I mätta eder av ridhästar och vagnshästar, av hjältar

och av allt slags krigsfolk, säger Herren, Herren.”

Några hade blivit något – hövdingar, hjältar, stora i denna världen. Men när Guds dom kommer, skall de visa sig vara blott människor. Det som var stort i deras egna ögon blir till intet inför den levande Guden.

Jesu undervisning i Lukas 14 ger oss en viss inblick i det.

Det stora gästabudet – och de uteblivna gästerna

”En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många. Och när gästabudet skulle hållas, sände han ut sin tjänare och lät säga till dem som voro bjudna. ’Kommen, ty nu är allt redo.’ Men de begynte alla strax ursäkta sig. Den förste sade till honom: ’Jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det. Jag beder dig, ta emot min ursäkt.’ En annan sade: ’Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.’ Åter en annan sade: ’Jag har tagit mig hustru, och därför kan jag icke komma.’ Och tjänaren kom igen och omtalade detta för sin herre. Då blev husbonden vred och sade till sin tjänare: ’Gå strax ut på gator och gränder i staden, och för hitin fattiga och krymplingar och blinda och halta ...’” (Luk 14:16-21).

Det verkar som att Herren vill understryka något ytterligare här, eftersom han redan tidigare sagt något liknande. När du gör gästabud, bjud inte rika grannar men bjud fattiga, krymplingar, halta och blinda. Husbonden blev vred och sände sin tjänare ut på gator och gränder i staden.

”Sedan sa tjänaren: ’Herre, vad du befallde har blivit gjort, men här är ännu rum.’ Då sade Herren till tjänaren: ’Gå ut på vägar och stigar, och nödgå människorna att komma hitin, så att mitt hus bliver fullt. Ty jag säger att ingen av de män som voro bjudna skall smaka sin måltid!’” (Luk 14: 22-24).

Allvarligt budskap! Man förstår att den här liknelsen handlar om den kallelse som kommer just genom att Gud kallar människor genom Jesus, och att det finns de som har ursäkter. På det viset blir det en slags konkurrerande verksamhet. Den som har ett jordagods sysselsätter sig med någonting annat än det han har blivit bjuden och kallad till. Likaså den som har skaffat sig oxar. De är sysselsatta med att bygga upp något i eget bo. En gård, ett hus.

Det är som att Jesus när han på det sättet förklarar sitt ärende, vill göra de som lyssnar uppmärksamma på att det finns en verksamhet som är värt att prioritera, att få upp ögonen för. Likt personen som plötsligt förstod vad Jesus talade om och utropade: ”Salig är den som får bli bords-gäst i Guds rike.”

På vilket sätt har budskapet som vi hört fått påverka och styra oss, så att vi förstår? Den som kom med ursäkter var på gång att bli något och det ville man bygga vidare på. Kanske kommer man så småningom att bli en riktig hövding eller en hjälte av sitt slag? Dock var det just de som missade målet fullständigt.

”Ingen av de män som var bjudna ska få smaka min måltid.! Det verkar som att en del genom att komma i närheten, plötsligt skaffar sig en massa idéer som egentligen inte alls var vad Gud ville. Den regel Gud ger är tydligen svår att tillägna sig ibland, att var och en som upphöjer sig ska bli förödmjukad, men den som ödmjucar sig ska bli upphöjd.

I samband med Jesu tillkommelse blir det så oerhört. Skriften talar om det här och vi vet att det ska ske oerhörda ting, men det största av allt är just att han själv kommer. Inför detta raseras våra föreställningar och idéer om att bli något, som egentligen inte svarar alls mot vad Gud vill se.

De som blir något – de som börjar bygga upp något, sina egna hus och egendomar, sin egen verksamhet, sitt eget rike – hotar att på ett särskilt sätt komma i kollisionskurs med Guds rike. Så istället

för att bli vad Gud tänkt, och verkligen få ta del av Lammets bröllopsmåltid, slutar det helt i andra ändan av Guds stora gäst-abud och blir till fågelmat.

Det finns en verksamhet, en förberedelse, vi ska se till att vi är med i. Alla andra verksamheter behöver vi befrias ifrån. Jesus talar om de män som var bjudna men som inte får smaka hans måltid.

Brudgummen nalkas

Vad ska vi bli? Var ska vi placera oss? Ja, vi ska vara med och ta emot honom, men det är ingen fara, eller ingen risk att inta den nedersta platsen. Men vill vi det? Vi vill helst upp, upp, upp. Jo, men först behöver vi ner, ner, ner, därför att den som ödmjucar sig ska bli upphöjd. Höga Visans ord säger:

”Till valnötslunden gick jag ned, för att glädja mig åt grönskan i dalen, för att se om vinträden hade slagit ut, om granatträden hade fått blommor. Oförtänt satte mig då min kärlek upp på mitt furstefolks vagnar” (HV 6:10-11). Jag gick ned och sattes upp.

Jesus tog verkligen den nedersta platsen. Och där, just där, finner den som söker honom vägen till livet. I slutet av Lukasevangeliets fjortonde kapitel talar Jesus märkligt nog om att se till att man har det som krävs:

Ty om någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig icke då först ned och beräknar kostnaden och ser till, om han äger vad som behöves för att bygga det färdigt? Eljest, om han lade grunden, men icke förmådde fullborda verket, skulle ju alla som finge se det begynna att begabba honom och säga: ’Den mannen begynte bygga, men förmådde icke fullborda sitt verk.’ Eller om en konung vill draga ut i krig för att drabba samman med en annan konung, sätter han sig icke då först ned och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta den som kommer emot honom med tjugo tusen? Om så icke är, måste han ju, medan den andre ännu är långt borta, skicka sändebud och underhandla om fred. Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger (Luk 14:28-33).

Det här resonemanget kan låta omvänt men det är helt konsekvent. Har vi något vi menar oss ha så kanske vi också inbillar oss att vi håller på att bli något, men inför Honom får vi lägga av allt sådant. Det är Jesus som är något och det är honom det är något med. ■

Jesus tog verkligen den nedersta platsen. Och där, just där, finner den som söker honom vägen till livet.

Helt plötsligt slog blixten ner!

Berno Vidén rapporterar från Santo Domingo

En regnig augustidag i Batey Palavé var fyra pojkar i tioårsåldern ute och lekte. De älskade att ge sig ut på den stora bollplanen för att springa runt och leka när det svaltande tropiska regnet öste ner.

Så helt plötsligt slog blixten ner och två av pojkarna dog ögonblickligen. En tredje fick svåra brännskador och den fjärde klarade sig från att bli skadad förutom den fruktansvärda chocken som följde. Denna tragiska olyckshändelse skakade om hela samhället.

Under min senaste vistelse i Dominikanska republiken besökte jag de förolyckade pojkarnas föräldrar. De är varmt troende och mitt i sin djupa och smärtsamma sorg har de ändå ett levande hopp som hjälper dem att genomleva dagarna.

Det handlar om enkla, fattiga människor som dagligen kämpar för brödfödan och det mest elementära, som t ex sina övriga barns skolgång. Vi förbereder nu för att ge de drabbade familjerna en gåva inför julen.

I Batey Palavé har vi under åren kommit i nära kontakt med och även haft möjlighet att hjälpa många hårt kämpande familjer. En del av dem bor i enkla men stabila bostäder som vi med hjälp av insamlade missionsmedel har byggt, och många är de som har fått hjälp med skolomkostnader, sjukhuskostnader, mediciner, matinköp etc.

Nu inför julen planerar vi att ge en julgåva till flera av dem, som vi vet att de så väl behöver för att kunna köpa in det där lilla extra som ger barnen i familjerna någon form av julglädje och julkänsla. På plats har vi vår medarbetare **Esther Melo** som ivrigt håller kontakten med familjerna och även informerar oss om akuta behov som finns.

Nyligen var Esther hemma hos Milagros, en kvinna som fått sin bostad förstörd av alla de massiva skyfall som senaste tiden orsakat svåra översvämningar. På video kunde vi se hur plåttaket fullständigt trasats sönder och hemmet dränkts av vatten. Nu har Milagros genom församlingens försorg fått nytt tak och kan bit för bit på ordning på sitt hem igen.

Fortsätt att be för missionen i Dominikanska republiken. Vårt uppdrag är att genom de insatser som görs nå in i människors elände och mörker med ett förkroppsligat evangelium – nå till dem som förlorat framtidshopp och livsglädje, för att i ord och gärning förmedla budskapet om Jesus Frälsaren. Påminna om det barn som blev oss fött, om den Son som blev oss given, och vars namn är:

”Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurst” (Jes 9:6).

Tack för all omsorg i bön och offer! ■

Överst: På plats finns missionens medarbetare Esther Melo som ivrigt håller kontakten med familjerna och även informerar oss om akuta behov som finns. Under: Milagros tak har fullständigt trasats sönder och hemmet dränkts av vatten. Nu har Milagros genom församlingens försorg fått nytt tak och kan bit för bit på ordning på sitt hem igen.

Dårskapens evangelium

Predikan av Berno Vidén

Vi ska börja med att läsa 1 Korintierbrevet 2:1–2:

”När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller vishet som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för att inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst.”

Paulus skriver här om att tala om Jesus som korsfäst och inte något annat. Vi ska också läsa några verser innan:

”Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa på världens sätt. Inte många var mäktiga, inte många förnämna. Nej, det som för världen var dåraktigt, utvalde Gud för att förödmjuka det visa. Och det som för världen var svagt, utvalde Gud för att förödmjuka det starka. Och det som för världen var obetydligt och föraktat och inte fanns till – det utvalde Gud för att tillintetgöra det som fanns till, för att ingen människa ska kunna berömma sig inför Gud.”

Vi ser här kontrasterna mellan världen och Guds rike: världens sätt att bedöma, mäta och räkna. Och så ser vi hur Gud tar det som ingenting var och gör något fantastiskt underbart av det. Han tar det som människor vill kasta bort som om

det vore värdelöst, och så gör han en ny skapelse. Han lyfter upp och förvandlar människor. Så är det med korsets evangelium, eller dårskapens evangelium. Den enda som kan berömma sig av det här, det är Gud själv.

Korset

Under de första århundradena efter Kristus undvek de kristna att överhuvudtaget använda korset som symbol. Det var följelsetider och korset i sig var egentligen inget kristet eller judiskt emblem. Det var ingen symbol för något gott. Korset var en förbannelse, en bild på något oerhört grymt. Det var det värsta avrättningsredskap det romerska riket använde för att straffa brottslingar, upprorsmakare och så vidare. Det var detta som var förknippat med korset.

Men, som sagt, många kristna levde under hot och förföljelse i det romerska riket, och att öppet bekänna sin tro på Jesus kunde innebära fängelse eller död. Man använde ändå vissa symboler, vissa tecken för att ge sig till känna och för att nå varandra. Ett var ordet Maranata. Man viskade till varandra: ”Maranata – Herren kommer”, och visste då att här hade man syskon som väntar Jesus och hans tillkomme.

Ett annat tecken man hade var fisken. En person skissade en halvcirkel i sanden eller gruset, och om den man talade med ritade den andra halvcirkeln så att det bildades en fisk, då visste man att det var en Jesu lärjunge, en broder i Kristus som man kunde dela sin tro med. Fisken blev en sådan hemlig signal.

Vad är det för speciellt med fisken som gör den till en symbol för att följa Jesus? Fisk på grekiska heter ICHTYS och bokstäverna i ordet har var och en sin speciella betydelse. Bokstav för bokstav bildas meningen: Jesus Kristus, Guds Son, Frälsare. När två personer skissade en varsin halvcirkel i sanden proklamerades en stark bekännelse som kom att bli en av de tidigaste trosbekännelserna: Jesus Kristus, Guds Son, Frälsaren!

Det fanns ytterligare symboler som användes, men dock inte korset. Det var ett skrämmande avrättningsredskap, och korsfästelsen var den mest förnedrande och plågsamma avrättningsmetoden, avsedd för grova förbrytare. Att då bära ett kors som symbol väckte anstöt. Det var ingenting som relaterade till något gott. Det var som att bära en giljotin, en galge; ett mordredskap.

Dock talade Jesus, när han undervisade, om nödvändigheten att bära sitt kors: "Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge." Det har ingenting med berömmelse att göra, som att

sätta upp en vacker symbol, som en tavla eller något man skapar av guld eller silver för att visa upp. Nej, att bära sitt kors var att bära ett lidande, för Jesu namns skull. Jesus sa: "Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig."

Korset börjar användas

Vad är det då som gjort att korset har fått den position det har i dag, ibland på de mest märkliga sätt? Det kom en vändpunkt i historien, och det var under den romerske kejsaren Konstantin den stores tid.

Han legaliserade på ett sätt kristendomen, och det sägs att han år 312, före ett stort slag, hade en syn där han såg ett kors på himlen tillsammans med orden: "I detta tecken ska du segra." Efter sin seger gav han kristendomen en laglig ställning, och där ser vi början på det som sedermera utvecklades till den romersk-katolska kyrkan.

Från att ha varit förföljd fångades de kristna upp av kejsaren och blev viktiga delar av imperiets uppbyggnad. Användandet av korset fick en helt annan innebörd och man började använda det till att pryda byggnader och ämbetsskrudar. Det blev något vackert som symboliserade den kyrka som växte fram. Stora påkostade katedraler började byggas och man skaffade korsprydda skrudar till kyrkans ledare.

Korset fanns överallt där kyrkan och dess företrädare rörde sig.

Så småningom började kyrkan med korsets symbol att förfölja andra på Jesus troende, de man kallade för kättare. Tusentals kristna har dödats i Guds namn och med kyrkans alla maktmedel. Genom inkquisitionen förföljdes alla de som exempelvis började läsa Bibeln på egen hand. Martyrer som översatte Bibeln till folkets språk brändes på bål. Bibelordet menade man var förbehållet endast kyrkans män, och det skulle läsas på latin – ett språk som var främmande för folk i allmänhet.

Med korsets symbol förföljdes Jesu lärjungar. Vi ser här hur fienden använder det som egentligen borde vara det mest värdefulla i Jesu efterföljd i ondskans tjänst.

Jesus förutsade vid flera tillfällen att församlingen i tiden kommer att få lida förföljelse. Men han stannade inte där utan påminde om hoppet och om att segern var vunnen. Jesus har vunnit seger!

Hur kan korset vara en triumf?

Hur kan det talas om seger genom den förbannelse som korset representerar? I 5 Mosebok 21:23 står det att "den som är upphängd är en Guds förbannelse".

Vi ska se på en händelse från när Israel befann sig i öknen efter uttåget ur Egypten. Vid flera tillfällen kan vi läsa om hur

folket gjorde uppror mot Gud och mot Mose. Man tvistade och klagade om vart annat. Vid det här tillfället hände något mycket speciellt:

”Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: 'Varför har ni fört oss upp ur Egypten så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten, och vår själ avskyr den eländiga mat vi får!’

Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och de bet folket och många i Israel dog. Då kom folket till Mose och sade: 'Vi har syndat genom att vi talade mot Herren och mot dig. Be till Herren att han tar bort dessa ormar från oss.' Och Mose bad för folket. Herren sade till Mose: 'Gör dig en orm och sätt upp den på en päl. Den som har blivit ormbiten och ser på den ska leva.' Mose gjorde då en kopparorm och satte upp den på en päl. Om någon blev biten av en orm, fäste han blicken på kopparormen och fick leva” (4 Mos 21:5–9).

Nya testamentet förklarar att detta är en bild på försoningen:

”Och så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv” (Joh 3:14–15).

Här ser vi en förebild, men det som hände i öknen var något oerhört dramatiskt. Det var en förbannelse som kom över folket på grund av att man gjorde uppror mot Gud och Mose. Men man fick möta nåden genom att se upp till kopparormen.

Det var där och då. Men sedan behöll man kopparormen och tog den med sig in i landet. Den följde med i flera generationer och blev till något som inte alls var tänkt. Kopparormen blev orsak till avguderier. Folket började tillbe kopparormen på ett sätt som vi i våra dagar ser när helgon och relikier tillbeds. Ända till kung Hiskias tid, ca 700 f.Kr. Vi ska läsa en vers som visar något av det kung Hiskia gjorde:

”Han avskaffade offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ner Asheran. Dessutom krossade han den kopparorm som Mose hade gjort. Ända till denna tid hade nämligen Israels barn tänt offereld åt den, och man kallade den Nehushtan” (2 Kung 18:4).

Man hade tagit det som Gud hade gjort, förvanskat det och förts in i avguderier.

Jag tänker på kopplingen till korset. Vi ser så många förvanskningar under kyrkohistorien, hur korset missbrukats

**När vi talar om seger
och att vinna tänker
vi på makt, inflytande
och kontroll. Vi räknar
i volymer – antal
soldater, tillgång till
vapen och strategier.
Men Gud räknar
annorlunda. Jesus
väljer inte att vinna
genom styrka utan
genom svaghet.
Genom att bli den
mest utsatte.**

på så många sätt för att förfölja andra. Missbruket av korset har lett människor in i felaktig tillbedjan och så vidare.

Tänk på att det var en kopparorm som Mose gjorde. Ormen symboliserar ju något ont – ja, djävulen själv vid vissa tillfällen. Bibeln skriver exempelvis om ”den gamle ormen” när det talas om draken i Uppenbarelseboken.

I 1 Mosebok 3:14 står det:

”Då sade Herren Gud till ormen: Eftersom du gjort detta, ska du vara förbannad bland alla boskapsdjur och vilda djur. På din buk ska du gå och jord ska du äta så länge du lever.”

Ormen skulle vara förbannad.

I vers 17 säger Gud till Adam:

”Du lyssnade på din hustru och åt av trädet som jag befälde dig att inte äta av. Därför ska marken vara förbannad för din skull. Med möda ska du livnära dig av den så länge du lever.”

Här står det att marken är förbannad. I kapitel 4, vers 11, handlar det om Kain som slog ihjäl sin bror, och då står det:

”Nu är du förbannad mer än den jord som har öppnat sin mun för att ta emot din brors blod av din hand.”

Vi läser här om syndens konsekvenser: en förbannelse som vilar över jorden och över människorna. Synden är den förbannelse som plågar människor så djupt.

I 5 Mosebok 27 får vi fler exempel på sådant Bibeln benämner som förbannelse:

”Förbannad är den som föraktar sin far eller sin mor ... Förbannad är den som flyttar sin nästas gränssten ... Förbannad är den som leder en blind vilse på vägen ... Förbannad är den som förvanskar rätten för främlingen, den faderlöse och änkan.”

Förbannelse vilar över alla dessa gärningar, över alla dessa människor som på olika sätt är fångar under synden. Faktum är att Bibeln klart och tydligt förklarar att alla människor har syndat och är i avsaknad av Guds härlighet.

Tänk dig all denna förbannelse, all denna ondska, all den tyngd som ligger över människan och gör henne helt oförmögen att bli fri. Det är helt omöjligt att lyfta av den här bördan. Människor har i alla tider försökt, men det går inte. Det är en evig fördömmelse. Men så står det i Galaterbrevet 3:13 om Jesus Kristus, hur han har friköpt oss från lagens förbannelse genom att bli en förbannelse i vårt ställe.

Det här är så oerhört stort! Tack Jesus!

Tänk vilket pris Jesus betalade för att befria människan från förbannelsen. Han steg ner i de djupaste djupen och blev den ringaste bland ringa. Han ödmjukade sig och blev allas tjänare. Han ställde sig under alla människor, under all värdighet. Jesus gjorde allt detta och tog förbannelsen ifrån oss. Han blev till förbannelse för oss i vårt ställe.

Tänk att det finns ett svar och en lösning på allt detta vi har läst om – på alla dessa plågor, på allt det som ligger som ett ok över människor. Jesus blev gjord till synd för oss och bar allt detta i sin kropp.

När Jesus gick till Golgata hängde ett tungt töcken över landet. Det var ett dok av förbannelse. Det var en dag då allt såg ut att gå förlorat. Allt var mörkt. Jesus, Guds Son, var dömd, hånad, slagen, korsfäst – och ett mörker sänkte sig över landet. Det såg ut som att ondskan rådde.

”Vid sjätte timmen kom ett mörker över hela landet som varade fram till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: 'Eli, Eli, lema sabaktani?' Det betyder: 'Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig?'” (Matt 27:45)

Tänk, vilket pris Jesus betalade. Men mitt i det mörkaste mörker sker något som ingen kunde ana. Vad händer? Jo, Jesus vinner sin största seger. Han vinner seger genom svaghet, genom detta utgivande, för det fanns ingen synd hos Jesus. Det fanns inget ont hos honom. Han var Guds offerlamm – det felfria, det rena, det oskuldsfulla. Jesus lät sig offras, och Gud såg med välbehag på detta offer.

Priset är betalt! Priset för din och min frälsning.

Om man tänker på ett mänskligt sätt kommer frågan: varför bistod inte de legioner av änglar som fanns till Jesu förfogande? De kunde i ett nu ha befriat Jesus från denna börda. Han bad ju till och med sin Far i himmelen om den möjligheten: "Far! Om du vill, så ta den här bågaren ifrån mig!" Varför bistod de inte?

När vi talar om seger och att vinna tänker vi på makt, inflytande och kontroll. Vi räknar i volymer – antal soldater, tillgång till vapen och strategier. Men Gud räknar annorlunda. Jesus väljer inte att vinna genom styrka utan genom svaghet. Genom att bli den mest utsatte.

I Jesaja 53:2 står det:

"Han hade varken skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till. Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande. Han

var som en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi inte respekterade honom."

Det handlar om Jesus. När han hänger på förbannelsens trä vid Golgata slits hans kropp sönder. Hans vänner flyr och fienden hånar honom, men han ger inte upp. Vad är det för fiende han har att kämpa mot? Vem är det som ska besegras? Det är hela världens synd! Vad kräver inte det av resurser? Men Jesus blir allt svagare, blekare, totalt utgiven.

Petrus skriver i sitt första brev:

"Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten.

Genom hans sår är ni helade."

Jesus helar oss genom sina sår, genom sitt utgivande. Strax innan Jesus till slut ger upp andan ropar han: "Det är fullbordat." Han ropade inte: "Jag är besegrad." Nej, det var ett segerrop mitt i det djupaste lidande: uppdraget är slutfört! Segern är vunnen! Synden är buren och mörkret brutet.

Korset talar om det djupaste lidande, men också om den djupaste kärleken. Vad var det som drev Jesus till Golgata? Det står att han gav sitt liv till lösen för många. Han fördes visserligen dit av hatiska religiösa ledare och grymma romerska soldater, men han gav sitt liv målmedvetet.

Jesu bön i Getsemane slutade med orden: "Men ske inte min vilja, utan din." Och vad var hans vilja?

"Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh 3:16).

Jesus vann seger – men han vann den inte för sig själv. Han vann den för oss. Han vann den för mänskligheten. Det är detta budskap vi har fått av Herren att förmedla till människor: Låt försona er med Gud!

Människor behöver få möta försoningens budskap, ett hoppets budskap i denna mörka värld, i denna dystra tillvaro där vi ser så mycket lidande, både psykiskt och fysiskt. Vi nås dagligen av larmrapporter, och jag är helt övertygad om att det finns många människor som ropar ut sin nöd, kanske utan att veta vart de ska vända sig – men Gud hör ropen! De behöver få möta Jesus, och där har vi vårt huvudsakliga uppdrag här i tiden.

Tänk att vi får tala om för våra medvandrare att det finns en som tog förbannelsen upp på korsets trä och som förvandlade detta djävulska redskap till något himmelskt. Korset, som från början var förbannelsens, har blivit det yttersta beviset på Guds utgivande kärlek. Det var för att Jesus hängde där. Det var för att Jesus bar detta kors. ■

MIDNATTSROPET

Evangelium i ord & ton!

FÖRLAG

Vår nya hemsida, med webbutik, är uppe! Nu kan du beställa böcker utgivna av Maranataförsamlingen och andra böcker som vi har på lager. Välkommen!

<https://butik.midnattsropet.se>

Undervisning av
Arne Imsen (1976)

Rätten att stå utanför

Om statsbidrag och Guds fria församling

Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer och tvingades samtidigt skapa nya institutioner för att förvalta de av staten inkomna medlen. De som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer inte att vända om. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns bara ett individuellt uttåg ut ur den maktapparat som påverkar samfunden. – Därför är mitt budskap i dag: Gå ut! Det är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det har i alla tider i den kristna verksamheten funnits en allvarlig tendens att förflytta tyngdpunkten ifrån utomvärldsliga till mer tidsbetonade problem. Successivt har man glidit med i en utveckling, vars innebörd egentligen få varit medvetna om. Låt oss ta som exempel den kristnes förhållande till de världsliga tingen, vilket hos väckelsepionjärerna alltid ytrade sig i ett klart avståndstagande. Vi känner till den stränghet man förr visade, när det gällde systrarnas klädedräkt och huvudbonader. Idag har aktsamheten avtagit och hållningen mjukats upp. Man har

blivit mer tolerant och sansad i sin syn på förhållandena i världen. I många öron låter detta som en positiv utveckling. Ändock vittnar det om en allvarlig förändring. Det avslöjar ett förtygligande i sättet att se på tingen. Det handlade ju i själva verket inte om klädedräkten och hattarna utan om det som låg bakom, nämligen världsligheten.

När man så började ta allt mindre allvarligt på det som pionjärerna tog avstånd ifrån, slutade man så småningom att reflektera över saken. Man tycker att saker och ting fått sin auktorisation bara genom att så många människor levde på det nya sättet. Man blev alltså offer för utvecklingen därigenom att man förlorat både det historiska och profetiska perspektivet. Man fick en alltmer begränsad överblick och handlade enbart utifrån det man kände och såg.

Det kan inte vara någon tillfällighet, att när det i Uppenbarelseboken handlar om den mest raffinerade ondskan, möter vi i talet 666. Det innebär att människan då har passerat 5 stadier i utvecklingen och kommit fram till det 6:e. Talet 666 är den tredimensionella manifesterade ogudaktigheten.

Då har man forcerat alla spärrar och

nått utvecklingens ände. Då är friheten slut. Allt är kringgärdat och reglerat. Talet 6 är människans tal. Man kommer dock aldrig fram till talet 7, vilket representerar det fullkomliga och gudomliga.

Faran idag – institutionerna

Vi skall betrakta utvecklingen från en annan synpunkt. Låt oss se tillbaka på hur det var vid seklets början, när kampen för de mänskliga rättigheterna kom igång på allvar. Då gällde striden sådana ting såsom mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet. Hela denna kamp var uppbyggt av en oerhörd idealism. Man arbetade intensivt för att kasta av alla ok som trålbundit människa.

Det är intressant att se, att en av de starkaste inspirationskällorna i denna strid var de frikyrkliga församlingarna. Vi kan nämna Baptistsamfundet och Missionsförbundet. Även pingströrelsen kom att spela en viss roll på sitt sätt, trots att den från början tog avstånd ifrån politiskt reformarbete.

Då gällde alltså kampen mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet. Idag finns ingen anledning att gå ut och kämpa för det, eftersom målen redan ser ut att vara uppfyllda.

Maranataväckelsen har kännetecknats av kampen om rätten att få vara fri och oberoende. Maranataropet, "du vår Herre kom", förpliktigar det folk som väntar på Jesu snara tillkommelse att leva fria från de bojor som så lätt snärjer Guds barn in i en materialistisk livsstil. Arne Imsen ledde under de sista decennierna av 1900-talet Maranataväckelsen i den ideologiska kampen med skärpan av sin kunskap och sitt profetiska ämbete.

Idag blir vi påmind om nödvändigheten att tydligt markera mot samhällets styrning av kristna församlingar. Många samfund är

sedan många år djupt insnärjda i ett bidragssystem som bit för bit har tvingat samfunden att anpassa sig efter uppsatta villkor för att få de attraktiva bidragen. Idag talas det om demokrativillkor som ska uppfyllas, vilket innebär att frimodigheten och troheten gentemot Guds ord får ge vika. Att påstå en så självklar fråga som att Gud skapade människan till man och kvinna och att äktenskapet endast kan instiftas mellan en man och en kvinna kan räcka för att diskvalificeras som bidragsmottagare. Ändå väljer samfunden att backa och väljer bidragen framför troheten mot Guds ord.

Här publicerar Midnattsropet ett utdrag från ett tal som hölls under en skol- och familjekonferens i Småland 1976. Det publicerades som ledare i MR nr 3 1976. Arne Imsen redogör för den skrämmande utvecklingen som gjort att fria församlingar perverterats från att vara den himmelska staden på berget, som leder vilsna vandrare hem, till att bli föreningar som kämpar för maktpositioner i en förgänglig värld.

Midnattsropet ser det som en plikt och förmån att åter ropa ut dessa varningar, som idag är ännu mer aktuella än under 1970-talet.

MR-redaktionen

Rätten att stå utanför

Idag gäller inte kampen rätten att få tillhöra. Idag gäller det rätten att få lämna och stå utanför. Faran kommer idag från ett annat håll än tidigare. Idag är privatkapitalismen inte det största problemet utan statskapitalismen. Det är inte de starka enskilda makthavarna som idag inger de största farhågorna, utan de institutioner som en gång byggdes upp för att tillvarata de svagares intressen.

Institutionerna håller i snabb takt på att utplåna individerna. Det är idag ingen som ifrågasätter rätten att få tillhöra exempelvis en fackförening. Det är accepterat. Fackföreningsavgiften kan vi till och med få betald genom arbetsgivarens försorg. Problemet är idag rätten att få lämna fackföreningen och stå utanför.

Det är snart lika omöjligt att komma ut ur kyrkorna också. Visserligen kan det ju bero på uppriktigt omsorg om människorna, att försöka få dem att stå kvar så länge som möjligt. Ändå ifrågasätter jag om det alltid är så. Kanske ligger det också ett ekonomiskt intresse bakom att behålla medlemmarna. Varje enskild individ representerar ju idag ett ekonomiskt värde i och med att storleken av de statliga bidrag som delas ut till samfunden bestäms av antalet medlemmar.

Man måste nog även räkna med att det finns ett politiskt intresse hos samfunden att behålla sina medlemmar. Ju större antal desto större styrka. Om man idag träder upp och uttalar sig i en fråga, måste man alltid representera någon grupp för att någon överhuvudtaget skall lyssna. Blir det känt att man inte representerar någon annan än sig själv, kan man i bästa

fall få uttala sig, men man betraktas som ganska ofarlig.

Inga protester

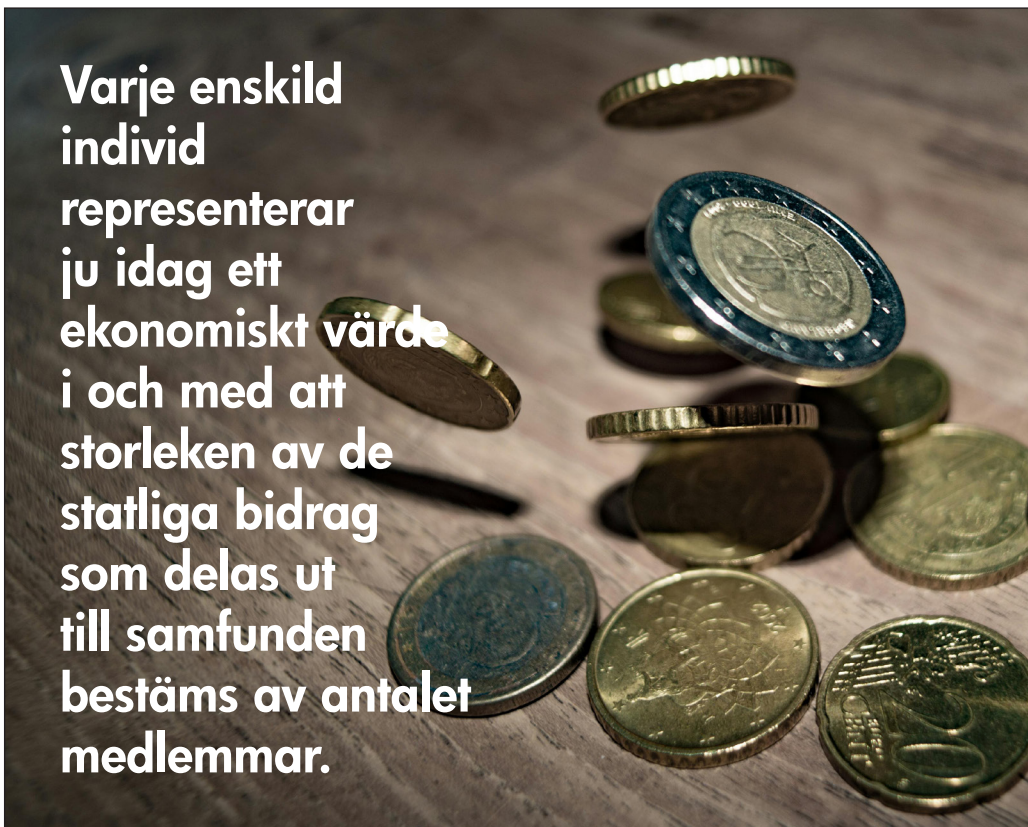
Egentligen måste man fråga sig om det överhuvudtaget går att upprätthålla yttrande- och religionsfriheten för sådana som vill stå utanför. På officiellt håll säger man naturligtvis, att alla skall ha samma rättigheter. Även de som kommer med kritik skall ha möjligheter att tala och verka. Det låter demokratiskt och tolerant. Verkligheten är en annan. Om samhället säger att man får verka så mycket man vill men sedan kommer med

så stora skatter och pålagor, att det inte blir medel över att verka för, är friheten utan innehåll.

Har man inte pengar till lokalhyran eller annonserna, betyder yttrande- eller mötesfriheten ingenting, eftersom man inte har råd att ta friheten i anspråk. Vi har kvar formell rätt att verka. Den är dock kringskuren genom ekonomiska och administrativa ingrepp, som det alltmer totalitära samhället försatt oss i.

Finns det då inga som protesterat mot utvecklingen? Det är klart, när exempelvis arbetsgivaravgiften infördes som en

Varje enskild individ representerar ju idag ett ekonomiskt värde i och med att storleken av de statliga bidrag som delas ut till samfunden bestäms av antalet medlemmar.

I dessa fina utsökta kyrkor passar det inte med enkla vittnen och evangelister. Där måste man ha artister.

Foto: Adrian Olchion

pålaga i församlingarna, trädde de kristna upp och motsatte sig kraftigt förslaget. Man ansåg det vara djupt orättfärdigt att beskatta ideellt arbete. Då svarade de styrande som såg sin position hotad, med ett helt oväntat grepp. För de inkomster man fick in genom arbetsgivaravgiften, betalade man i gengäld ut en summa pengar i form av statssubventioner. Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer.

Samtidigt tvingades man skapa nya institutioner, som skulle förvalta de från staten inkomna medlen. Därmed uppstod en ny maktapparat, som både direkt och indirekt kunde påverka samfunden i olika riktningar. Så länge bidragen var små, har problemen inte varit så stora, men utvecklingen har gått vidare. Kraven på högre belopp har blivit allt större för varje år, och med större belopp har också ansvaret och betydelsen växt hos de förvaltande organen. Nya sidoorgan måste till, och med nya samhällsfunktioner följer ytterligare makt och inflytande. Samhället gräver sig således sakta in i församlingen.

De organ som skall förvalta de resurser som samhället överöser de kristna, är ett oerhört allvarligt tecken på en långt gången utveckling emot ett avancerat förvärldsligande. Farorna med statssubventioneringen av samfundens verksamhet är stora. All kritik har dock konsekvent viftats undan. Man har förklarat att den dag samhället ställer krav med bidragen på kontroll och styrning, skall man säga nej tack. Därmed har man dock klart och tydligt givit till känna, att man inte lärt någonting av historien. Så enkelt är det onekligen inte.

Alla medel, oberoende av storleken, är beroendeframkallande och skapar allt eftersom de får fäste i folks medvetande en filosofi. Så småningom blir de inte bara accepterade utan också eftertraktade och nödvändiga. Det är här man brukar göra sig skyldig till de värsta misstagen, därför att vid det laget har man förlorat sina tidigaste referenser. Hela tiden förankrar man de nya besluten i de näst föregående. I den allra första början gällde inte problemet hur man skulle förhålla sig till samhället och de världsliga myndigheterna.

Det började på det teologiska och ekumeniska planet. Man tyckte att det var mer anständigt och kärleksfullt att arbeta tillsammans än var för sig. Genom detta befreundades grupper och församlingar med varandra. Man tog av varandra och man lärde ut åt varandra. När kontakterna var etablerade ledde det till nya ställningstaganden, som trappstegsvis blev alltmer samhällstillvända.

De ekonomiska frågorna sköts fram. Det kunde börja ganska oskyldigt med ett kommunalt bidrag till en kyrka. Det var spontant. Samhället ville ge uttryck för sin uppskattning utav församlingens insatser. Nästa gång var det en ungdomsarbetare, som fick ett kommunalt bidrag. Därmed gick man ett steg längre. Så småningom blev det en rättvisefråga. Skulle den ena kyrkan få bidrag, var det självklart att andra kyrkor också skulle ha.

Böncirklar

Då började man undersöka hur man skulle finna permanenta lösningar. Man kom på att man kunde starta t.ex.

studiecirklar, ja, kanske till och med en bibelstudiecirkel eller en böncirkel. Förr hade man bönemöten på lördagarna, men när det gick att få statsbidrag, startade man böncirklar. Så trappades samhällets inflytande över församlingarna upp mitt under det att många kristna gladdes över att samhället blivit så öppet, tolerant och vidsynt att man till och med fick anordna statssubventionerade böncirklar.

För att få auktorisation åt varje nytt steg så refererar man alltså till det som redan är befäst. Så tar man varje nytt beslut som utgångspunkt för en fortsättning. Man går aldrig till början och prövar de reservationer man hade innan man första gången tog upp kontakterna med samhället.

När församlingen väljer att lösa sina ekonomiska problem genom ökade statsbidrag, växer ständigt antalet organisationer vid sidan av församlingen. Därmed tillkommer alltfler makthavare, som får möjlighet att styra församlingen. De problem man förr löste på knä, måste man nu lösa i politisk kamp med politiska motståndare.

Samtidigt avlägsnar man sig oupphörligt ifrån pionjärernas grundsyn liksom ifrån dem som fortfarande håller fast vid de gamla värderingarna. Tro inte för ett ögonblick att de som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer att vända om. De kommer att gå vidare på den inslagna vägen och bli allt beskäftigare och ställa allt orimligare krav.

Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns dock ett individuellt uttåg. Det är enda lösningen. Därför är min förkunselse idag: "Gå ut till Honom, utanför lägret!" Att gå ut ifrån organisationerna är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen. Det finns inga utsikter till att man skall överge den inslagna vägen, av samma skäl som katolikerna inte kommer att kunna överge Mariakulten. Fastän skaror av katoliker blivit döpta i den helige Ande, kommer man ändå aldrig överge Mariakulten av så enkla skäl som de ekonomiska. Skulle katolska kyrkan överge den, skulle massor av människor bli arbetslösa. Många skulle inte längre få avsättning för sina produkter.

Omkring denna kult är nämligen uppbyggt en hel industri, som möjliggör existensen för massor av människor, inte minst präster. Det finns t.ex. präster, som har specialiserat sig på Maria-kulten

De problem man förr löste på knä, måste man nu lösa i politisk kamp med politiska motståndare.

och de kallas för mariologer. Vi kan ta ett annat exempel på att kyrkorna inte kan överge den inslagna vägen, nämligen kyrkobyggena.

Man ställer frågan idag: Är det kristet att bygga så dyra kyrkor? Frågan är fel ställd. Det är inte kristet, men absolut nödvändigt. Församlingarna har ju gått in på inomvärldsliga villkor och accepterat ett världsligt handlingsmönster. Kan vi idag tänka oss en kyrka utan ett kulturprogram som uppfyller alla esteters krav? Var skall kantorn eller kyrkokören ta vägen utan ett sådant? Och var skall alla välutbildade pastorer ta vägen? De befinner sig ju mitt inne i karriären och måste ju leva. Även om de inte har så mycket av profetisk kraft, är de i alla fall psykologiskt, pedagogiskt, teologiskt och historiskt bildade.

De tänker möjligen så här: "Skulle jag gå ut i förvärvslivet, skulle jag tjäna mycket bra som lärare eller tjänsteman." Då tycker församlingen att man naturligtvis måste ersätta sin pastor med likvärdig lön, eftersom han har så förnämliga kvalifikationer. Därmed påskyndas utvecklingen vidare mot ett alltmer utpräglat funktionärsvälde. När så kyrkorna kommit till, måste naturligtvis också gudstjänstlivet fungera.

I dessa fina utsökta kyrkor passar det inte med enkla vittnen och evangelister. Där måste man ha artister. Förr gick allting bra med enkla medel och enkla instrument. Idag måste det till människor med enorm kunskap. Det blir nödvändigt med en hel samling experter för att gudstjänsten ska fungera. En sådan gudstjänst, som

är så dyr och kräver så mycket av specialister, klarar man till sist inte med enbart ideella insatser. Så har man blivit offer för utvecklingen och måste ha subventioner, för att klara sig.

Var ligger då lösningen för en förändring?

- Det första som måste till är prästernas avsättning.
- Driv ut musikdirektörerna och riv kyrkorna!
- Avväpna församlingen och prästerskapet alla politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och religiösa vapen, så att de blir ofarliga och maktlösa. Då kommer de inte längre att ha så mycket av prål, självmedvetenhet och makt att träda upp med.
- Gör slut på kommersialiseringen och politiseringen!
- Driv ut artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet!
- Smula sönder hela organisationssystemet!
- Säg farväl till statsbidrag och subventioner!

Kryp fram på knä, och vi skall åter finna härlighetens Herre. Han lever, men han står utanför allt mänskligt byggnadsverk. Ett faktum är att han står utanför och klappar på etablissemangets dörr, därför att han inte kommer in. Vi måste gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. ■

Vittnesbörd av Börje Hoff

Ta emot Jesus innan det är för sent!

Vi lever i den sista tiden. Ryssland hotar med krig mot Nato, och snart kan världen dras in i ett sista, stort krig. Därför behöver människan bli frälst innan det sker. Underhållning i kyrkorna räddar ingen – det som behövs är frälsning och omvändelse, innan det är för sent.

Jesu tillkommelse är nära. Många människor i dag söker inte Gud. De tänker att livet på jorden ska fortsätta för alltid, men så blir

det inte. Guds ord säger att en dag tar allt slut.

Bli frälst, du människobarn. Ta emot Jesus i ditt liv och upplev frälsningens verklighet. Det finns en frid och ett underbart liv att leva som kristen. Därför – ta emot Jesus medan tid finns. Snart är nådens tid förbi. Ska du då stå där utanför? Ta emot frälsningen nu.

Må Gud välsigna dig och dina vänner.

Nåd och frid! ■

"De som var redo gick in"

Jesus skall komma igen, och tidstecknen säger oss, att vi står inför denna tidsålders avslutning. Snart skall "Herren själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå. Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes. Och så skola vi för alltid vara hos Herren" (1 Tess 4:16-18). Församlingen, Jesu Kristi brud, skall, eskorterad av himmelska furstar och väldigheter i hast evakuera från jorden för att träda fram inför Gud på Sions höjder. Är du redo för uppbrott?

Jesus Kristus, vår himmelske brudgum, skall till de himmelska härskarornas jubelrop föra en jungfrulig ren och obesmittad brud in i festsmyckade bröllops-salar. Ingen synd kommer in där. "Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant. Fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig." Många kristna bekännare tycks icke ta denna sak så allvarligt, och de ger därvid tillkänna att de icke är med i brudeskaran.

Om församlingen är bruden, så måste varje sann kristen vara en brudesjäl, och för en sådan framstår det alltid som en livsnödvändighet att leva och verka som om varje dag vore den sista. Eftersom hon har mött denna omätliga kärlek från brudgummens sida och svarat ja till honom, än det angeläget för henne att undvika allt som kan störa denna innerliga gemenskap. Jesus skall hämta en brud, som icke lever i flirt med världen utan i uppriktig trohet mot honom under trolovningstiden. Hur har du det? Lever du kvar i den första kärlekens intima gemenskap med Jesus? "Jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar, att såsom satan i sin illfun-

dighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus" (2 Kor 11:2-3).

Varje kristen som i sitt hjärta ger rum för världen och dess väsende, lever i andlig otukt, och varje församling som låter världsligheten tränga in i sin mitt, blir en karikatyr av Kristus och förvandlas successivt till en avläggare av den stora Babylonskökan. Församlingen skall icke bestå av ljumma kristna. Gör hon det vilar Jesu dom över henne: "Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun" (Upp 3:16). En sådan församling äger icke något existensberättigande om hon icke gör bättring och omvänder sig, till vad pris det än må kosta. Vill hon icke göra det återstår endast ett alternativ för den själ, som icke vill stödja skökoväsendet: "Vänd dig bort ifrån sådana." Världens vänskap är Guds ovänskap. Den som lever i ett sådant tillstånd blir ohjälpligt kvar då Jesus kommer.

Det gäller att i tid verkligen se om sin lampa. Finns det olja i både käril och lampa? Överensstämmer liv och bekännelse? Bor Anden i din kropps tempel?

Då Jesus kommer, hämtas alla de som är redo. Han kommer icke att söka upp någon församlingsföreståndare för att se vilka som är med i matrikeln. Ej heller kommer han att fråga om du har medlemskort som är utfärdat av någon kyrka. Endast om ditt namn står skrivet i Livets bok kommer du att få vara med när bruden lyftes från en skräckslagen värld. "Sök Andens olja nu min vän och redo stå för Brudgummen!" Herren vill frigöra dig så du kan bli till största möjliga välsignelse och hjälp för sargade själar i denna ångestfyllda tid. ■

Arne Imsen (1960)

Maranataförsamlingen önskar alla läsare en glädjefyllt och välsignad julhögtid — och ett riktigt Gott Nytt År!

I en tid då hela vår värld längtar efter hopp inför framtiden, får vi påminna varandra om löftet som bär genom alla tider:

"Lova Herren, alla hednafolk, prisa honom, alla folk (...) Ishais rot, han som står upp för att regera över folken, på honom ska hednafolken hoppas. Må nu hoppets Gud fylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den helige Andes kraft" (Rom 15:11-13).

Jesus Kristus, Frälsaren, ger kraft, glädje och trygghet inför året som ligger framför.

